A KÁRPÁTOKTUL LE AZ AL-DUNÁIG
EGY BŐSZ ÜVÖLTÉS, EGY VAD ZIVATAR!
SZÉTSZÓRT HAJÁVAL, VÉRES HOMLOKÁVAL
ÁLL A VIHARBAN MAGA A MAGYAR.
(Petőfi)

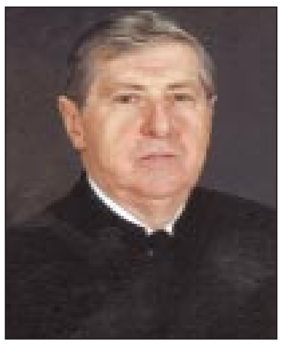
TESTVÉR! OLVASD A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

SZITTYAKÜRT

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM LAPJA

45. ÉVFOLYAM 6. SZÁM | 2006. NOVEMBER–DECEMBER | ÁRA: 3,50 US dollár – Mo. 200 Ft

EXKLUZÍV INTERJÚ AZ USA KÉPVISELŐHÁZÁNAK EGYKORI TAGJÁVAL, DR. DAVID DUKE-KAL 6–7. oldal

Molnár Lajos (Elnök)

A VIII. NAGY SZITTYA TÖRTÉNELMI VILÁGKONGRESSZUS MEGNYITÓ BESZÉDE

Tisztelt Kongresszus, Tisztelt Előadók, Kedves Magyar Testvérek!

A Hungária Szabadságharcos Mozgalom, a Magyarok Világszövetsége, az '56-os Magyarok Világszövetsége, a Kőrösi Csoma Sándor Történelmi Társaság, a Magyar Védőkar Mozgalom, a Magyar Japán Kulturális Társaság, és sok más nemzeti emigrációs szervezet támogatásával a VIII. Nagy Szittya Történelmi Világkongresszust ezennel megnyitom.

Őszinte magyar szeretettel köszöntöm az előadókat, a szervezetek és egyházak vezetőit és a mélyen tisztelt támogatóinkat, akik immár nyolcadszor tették lehetővé ennek a kongresszusnak a megrendezését és minden megjelentet, akik időt, távolságot nem kímélve, ezen a történelmi jelentőségű jubileumi kongresszuson részt vesznek. Több előadó '56 történelméről, a dicsőséges szabadságharcunkról fog előadást tartani. Mások a jelen megoldatlan problémáiról, vagy az ősi dicső Magyar Birodalom múltjáról.

Nehéz feladatot vállal magára az az ember, aki ezen a csodálatos történelmi évfordulón kiáltvánnyal szól a Világ Magyarságához, hogy MIT KÍVÁN A MAGYAR NEMZET A SZABADSÁGHARC 50. ÉVFORDULÓJÁN. Még ma is cseng a fülünkben a régi csatakiáltás: AKI MAGYAR VELÜNK TART! És ez a kiáltás ma is velünk van, mert a harcnak még nincsen vége. *'56 nincsen befejezve*, mert 1989-ben nem volt rendszerváltás, csak a reformkommunisták és utódaik, akik Nagy Imrével az élen 1956. október 24-én tűzparancsot adtak a felkelőkre, ezek kaptak lehetőséget és garanciát a hatalom megtartásához egy sokat emlegetett paktumban, amiről nem szabad beszélni.

Igen, ebben a paktumban volt lefektetve, hogy „az 1956-os eseményeket, mint a kommunizmus megjavítását célzó mozgalmat kell beállítani és csak azokat szabad szóhoz juttatni, akik ezt így értelmezik. Az új magyar kormány nem tarthat kapcsolatot jobboldali emigráns személyekkel, szervezetekkel, csoportokkal." Ez a mai napig így van. Ezután következett a hatalmi garancia biztosítása. *„A volt kommunista párttagok minden büntetés alól való felmentése. A volt kommunista titkosszolgálat, határőrség és rendőrség megvédése az esetleges megtorlásoktól."* Természetesen ebbe beletartozott az ÁVO-tól, és a kivégzőosztagoktól a bíróságtól a 301-es parcella temetőőrig mindenki.

A számonkérés azonban elmaradt. De 1945-46-ban koholt vádak alapján bárkit el lehetett ítélni és az egész Magyar Nemzeti Kormányt kivégezni a népbírósági ítéletek alapján. Sőt még ma is folyik a hajtóvadászat Horthy katonái és Szálasi nyilasai ellen. Nem kell messze menni, mert itt ül a sorainkban egy magyar hölgy, akinek katonatiszt édesapját a rendszerváltás után meggyilkolták, máig büntetlenül. De erre is megvolt és megvan a lehetőség, mert *„az igazságszolgáltatás a volt kommunisták kezébe maradt"*. Ezután ▶

A VIII. NAGY SZITTYA TÖRTÉNELMI VILÁGKONGRESSZUS ZÁRÓNYILATKOZATA

2006. október 13-15. között Cleveland, Ohio-ban került megrendezésre a VIII. Nagy Szittya Történelmi Világkongresszus az Észak Amerikában élő magyarok képviselőinek részvételével. A kongresszuson számos értékes előadás hangzott el a magyar történelem, hagyományok, illetve a magyar élet aktuális kérdéseinek témaköréből. Többek között Rácz Sándor, az 1956-os Nagy-Budapesti Forradalmi Munkástanácsok elnöke, a Magyarok Világszövetségének tiszteletbeli elnöke tartott megemlékező beszédeket az 1956-os szabadságharc 50. évfordulója alkalmából. A nagy sikerrel zárult rendezvényen a Hungária Szabadságharcos Mozgalom képviseletében Major Tibor és Molnár Lajos átadták a Magyarok Világszövetsége részére a Nemzeti Emigráció Vándorzászlóját, amelyet Rácz Sándor és a Magyarok Világszövetsége USA országos tanácsának főtitkára, Kádár Dániel vettek át. A kongresszus egyhangúlag megállapította, hogy 1956 nincs befejezve, az akkori célkitűzések nem teljesültek és ezt a jelenlegi magyarországi események tökéletesen igazolják.

A Magyarországon tomboló súlyos válság az 1956-os szabadságharcot vérbe tipró kommunista párt eszmei örököseinek felelőssége. Az 1990 után gazdasági hatalmukat megtartó, majd a megtévesztett magyar emberek szavazataival politikai hatalmat ismét visszaszerző, magukat szocialistának nevező kommunisták olyan intézkedéseket hoztak, amelyek a gazdaság megroppanásához, jelentős társadalmi feszültségek kialakulásához és az elszakított nemzetrészekkel való kapcsolat megromlásához vezettek. A hatalom illegitim erők kezében van, a választóktól kapott felhatalmazásuk nem érvényes.

A kongresszus október 12-én kiáltvánnyal fordult a világ magyarságához, amelyet a Kossuth téri tüntetőkhöz is eljuttatott. Az USA-ban és Kanadában élő magyarok aggodalommal és együttérzéssel figyelik a hazai eseményeket, amelyek kísértetiesen emlékeztetnek az 1956-os forradalom és szabadságharc időszakára. Eljött az ideje annak, hogy a magyar nép megint kezébe vegye a sorsát, most már a szovjet tankok sem akadályozhatják meg ebben.

A Szabadság téri televízió székház elleni támadás és a szovjet emlékmű megrongálása a jogos népharag megnyilatkozása volt. 1956-ban ugyanez történt a rádióval és a Sztálin szoborral. A több száz főt érintő, indokolatlan fogvatartásokkal járó, statáriális megtorlás a kommunista diktatúra elfogadhatatlan módszere. A politikai foglyoknak minősülő, meghurcolt tüntetőket a börtönökből haladéktalanul ki kell engedni és közkegyelemben kell részesíteni. A rendőri túlkapások elkövetőit felelősségre kell vonni.

A válság megoldásához az első lépés a jelenlegi nemzetáruló kormány azonnali menesztése, és az országot csőd szélére sodró bűnösök felelősségre vonása és a kommunista rendszerben vezető tisztséget betöltők politikai közéletből történő száműzése. Szükséges egy olyan nemzetstratégiai érdekekért megalkuvás nélkül tenni kívánó és tudó szakértőkből álló nemzeti kormány felállítása, amely egyúttal elő kell készítse a történelmi magyar jogrendhez, alkotmányossághoz való visszatérés zálogát jelentő alkotmányozó nemzetgyűlés mielőbbi összehívását.

Cleveland, 2006. október 15.

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK BÉKÉS KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS EGY BOLDOGABB MAGYAR ÚJÉVET KÍVÁNUNK!

▶ jöttek a lépések a hatalom megszilárdítására. *„Az államvagyon átmentése a volt kommunisták kezébe.”* A magyar néptől államosítással elvett vagyon, az állami tulajdonokkal együtt privatizációval a kommunista *oligarchák* tulajdona lett. Hogy lehet az, hogy eladták az egész államosított vagyont a Világbank és a Valutaalap szerint 22 ezer jogügyletben, 20 ezer milliárd feltüntetett értékben egyetlen hiba és bűncselekmény nélkül? Ki hiszi ezt el?

Ezután a hatalmi folytonosság lett biztosítva. „A megbízható volt kommunisták más pártokban való indítása. „Lásd: az MSZP (a volt MSZMP) és az MDF, az SZDSZ és FIDESZ is egy tőről fakadtak. A további hatalom biztosítása ügyében, *A jobboldali vagy szélsőjobboldali pártok indulásának és szervezkedésének a megakadályozására*.

A 20 pontból álló Paktum ezekkel a határozatokkal megalapozta a mai rendszert, pártokat és kormányt, amely egy *halálos ítélet a Magyar Nemzet jövőjére.*

A Kádár-rendszer megtorlása után megkezdődött a gulyáskommunizmus építése. A rendszer nyugati segítséggel hitelkártyára vette fel kölcsönöket, melyet a reformkommunisták ’89 után tovább folytattak a mai napig 60 milliárd dollár erejéig. Így ma *a Nemzet gazdasági, politikai és erkölcsi csődben van.* A reformkommunisták szemében pedig minden ellenség, ami *nemzeti, keresztény és magyar.* Ebből a sötét vészkorszakból *az egyetlen kiút a radikalizmus és a cselekvőképesség.* Tudjuk, hogy mit akarunk, abban egyetértsünk és azt gátlások nélkül tudjuk keresztül vinni. Ehhez egy olyan új program kell, amely egybekovácsolja a nemzeti erőket a Székelyföldtől Cleveland Ohio-ig, Kárpátaljától Szabadkáig, Ausztráliától Kassáig, Szombathelytől Debrecenig.

A programhoz *az első követelmény a törvény és a rend* helyreállítása. Ma Magyarországon a politikusok olyan önkényesen cselekszenek, amit egy magyar király sem mert volna megtenni. *1945-ig a ősi magyar jogrendszer volt érvényben,* amit a karizmatikus királyoktól a Vérszerződésig, az Aranybullától a Korona tanig bezárólag több évezredes múltra tekint vissza és egyedülálló a világon. Ma a magyar alkotmány egy kommunista tákolmány, amire nem lehet jogállamot építeni. Ezért ma Magyarország sem jogállam és a bírósági határozatokat is csak a kisembereken tudják végrehajtani. Ha ezt nem lehet békés úton helyreállítani, akkor nemzet újra magára talál és fellázad. ’56-ra emlékezve nyugodtan mondhatjuk: *vigyázzatok, ismét pusztíthat e láng rajtatok.* De már nem lesz egy szovjet hadsereg, aki megmentsen benneteket.

A második követelmény, hogy ki kell szűrni a ragadozókat. A besúgók, belügyi bizalmas emberek, munkásőr vezérek, AVÓ-sok, és a múlt rendszer pártfunkcionáriusai legyenek eltiltva a politikai szerepvállalástól. *Fel kell állítani egy Nemzeti Számonkérő Széket.* Többszörösen kell átvilágítani minden politikai törekvéssel bíró egyént és a volt kommunistákat eltiltani a közéleti szerepléstől. A bűnösöket pedig felelősségre kell vonni és megérdemelt helyükre a börtönökbe tenni. Enélkül nem lehet olyan politikai pártrendszert felépíteni, amely a Nemzet érdekeit tartja elsőszámú felelőségének.

Harmadszor: az adósság és a korrupció felszámolását kell megvalósítani. Az ország államadósságát nagy részben a Kádár-rendszer és utána azok vazallusai hozták létre. Ezt fel lehet számolni, mert nálunk sokkal gazdagabb nyugati államoknak is adtak lehetőséget, és mi nem fizetünk, mert egy illegális idegen hatalom által fenntartott kormány vette fel a pénzt, saját hatalma életben tartására. A korrupciót egy komoly karhatalmi erővel – amely a törvény és a rend függvénye – fel lehetne számolni. Sajnos tele vagyunk maffiákkal (lásd olajmaffia, lakásmaffia stb.) ahonnan a szálak elvezetnek a kormányhoz, a parlamenthez, a pártokhoz és a bankok világába. Magyarországon 4000 eltűnési és gyilkossági ügyben semmire sem jutott a rendőrség.

Negyedsze: Példát kell vennünk a japánoktól. El kell törülnünk a háborús bűnösség fogalmát és minden népbírósági ítéletet, illegális nemzetellenes cselekedetnek kell nyilvánítani. Újra kell írni a korszak történelmét. Minket senki sem szabadított fel, mert mi szabadok voltunk és a szovjet megszállással lettünk rabok.

Ötödször: fel kell számolni a trianoni békediktátumot. Az Európai Unió az örököse ennek a katasztrófának. Ők kötelesek ezt megoldani, mert az lehetetlen, hogy 5 millió magyar több ezer éves ősi földjén kisebbségi sorsban éljen a saját hazájában kreált utódállamokban. A Kártpát-medencében a magyar a többség, mindenki más kisebbség. A jugoszláv állam szétesése után az egyetlen a délvidéki magyarság, amely nem tudott elszakadni Szerbiától, és a Szovjetunió felszámolása után pedig Kárpátalja az az országrész, amelyik nem tudott elszakadni Ukrajnától, ahova sohasem tartozott. Ezekért a problémákért felelős a magyar kormány és az agymosott szavazópolgárok, akik még a kettős állampolgárságot is leszavazták. Ma 7 millió magyar van kirekesztve a Magyar Birodalomból. Öt millió a Kárpát-medencében és két millió szerte a nagyvilágban.

Most az 1956-os szabadságharc 50 éves évfordulójának jubileumi ünnepségeit a reformkommunisták együtt akarták ünnepelni azokkal, akiket ők fasiszta ellenforradalmároknak neveztek. Az élő ’56-osok nem ünnepelnek a kormánnyal. Rácz Sándor és Wittner Mária elhatárolódott a Sólyom-Gyurcsány rendezvénytől, hogy nem vesznek részt a központi ünnepnek nevezett rendezvényen, amelyet a kommunista gyökerű budapesti hatalom a pártok részvételével szervez október 23-án.

Most pedig Wittner Mária szabadságharcos 2001. február 21-i parlamenti beszédéből az idevágó vádakat kell megemlíteni.

„Ma, a kommunizmus áldozatainak emléknapján megidézem az áldozatokat, az élőket, a holtakat, hogy együtt vádoljuk a szocialista köntösbe bújt hóhérainkat. Vádoljuk őket, mert a lenini utat honfitársaink csontjaival követték ki. A világ legdrágább, legfájdalmasabb útja volt ez, a továbbhaladásuk tétje milliónyi emberélet volt. Vádoljuk őket, mert nemzetünk kiváló polgárait küldték bitófára és gyalázták meg még holtukban is.

Vádoljuk őket a Gulágon embertelen körülmények között elpusztult honfitársaink nevében. Vádoljuk őket az otthonuktól megfosztott és kitelepített polgárok nevében, kiknek kiszemelt otthonukba betelepedtek, elrabolva egy élet munkáját.

Vádoljuk őket a recski haláltábor megkínzott, megalázott rabjai nevében. Vádoljuk őket a munkaszolgálatosok nevében. Vádoljuk őket a 298-as parcella halottai nevében, az ÁVH mint erőszakszervezetük által fogva tartott, megkínzott és agyonvert emberek nevében.

Vádoljuk őket a hatmillió meg nem született magyar gyermek nevében. Vádoljuk őket a legdrágább kincs, a gyermek nevében, akitől elvették az apát, az anyát és az otthon melegét.

Vádoljuk őket a legfőbb érték, az ember nevében, akit egy tollvonással küldtek bitóra, vagy zártak börtönbe hosszú évekre. Vádoljuk őket a megalázott, megkínzott bajtársaink nevében. Vádoljuk őket a sortüzek áldozatai nevében. Vádoljuk őket, mert kiölték az emberből a hitet, a morált és a reményt, egy egyszerű, tisztább élet reményét.

Vádoljuk őket Mindszenty bíborosért. Az Istenhez hű papokért, akiket börtönbe zártak hitükért, s mert erkölcsre, hazaszeretetre nevelték népünket.

Vádoljuk őket, mert kifosztották az országot, mert a dolgos magyar nép munkájából, elveiket megtagadva lettek vörös kapitalisták. Vádoljuk őket a magyar parasztok nevében, akiket megfosztottak földjeiktől, életterüktől, és így kiszolgáltatottá tették őket. Vádoljuk őket a nyugdíjasok nevében, akiktől elrabolták a hosszú, dolgos élet gyümölcsét, bizonytalanná téve biztos nyugdíjas éveiket.

Vádoljuk őket történelmünk meghamisításáért. Vádolnak az élők és vádolnak a meggyilkolt halottak. És vádoljuk őket, mert hitünkben megcsaltak, megloptak.

Ezért az áldozatok nevében megállapítom: soha nem lesznek képesek arra, hogy magyar politikusként egy nemzet felemelkedése érdekében cselekedjenek. Itt teszem fel a kérdést: *milyen morál alapján ülnek a magyar parlamentben még most is*, és alkotnak törvényeket egy általuk tönkretett, kifosztott, megalázott nemzet számára? Éppen ezért a Szent Korona tana és a magyar nemzet nevében erkölcsi hullává nyilvánítom őket.”

Wittner Mária szabadságharcosnak igaza van.

Ma már ez az elvetemült antimagyar, antikeresztény ifjú gárda a nemzeti szimbólumainknak is hadat üzent. Jaj neked Turulmadár, ősi magyar hitvilág és Árpádsávos zászló. Koppány vezér, ha élnél ezek tízfelé vágnának. Ezeknek ellenség minden, ami szittya, hun, avar vagy magyar, és ha nem a másságot szolgálja, el kell pusztítani. *Ez az összeesküvés 1945 óta tart a magyar nemzet ellen! A gyalázatos korszak halálra van ítélve! Ennek a válságban vajúdó rendszernek nincs történelmi jogosultsága létezni, mert ez csak szuronyokra és szögesdrótokra épült. Most recseg-ropog a hazugság fellegvára és a félrevezetett kisemmizett polgárok tömegei kezdenek felébredni, és ismét az ’56-os lyukas zászlóba kapaszkodnak. Hiába énekli az egész kormány, hogy föl, föl ti rabjai a földnek… a válasz egyöntetű, le veletek és ez a föld nem eladó.*

Magyar testvérek, bajtársak!

A VIII. Nagy Szittya Történelmi Világkongresszus a Nemzeti Emigráció legigazabb megünneplése a dicsőséges 1956-os szabadságharcnak. Olyan bajtársak, mint Pongrátz Gergely, aki többször vett részt a Nagy Szittya Történelmi Világkongresszuson sajnos nincs velünk: elszólította az Úr a Hadak Útjára. De a tudatformáló munkát ez a kongresszus és kipróbált előadó, történész és szabadságharcos csoportja folytatja a győzelemig. Ma itt van velünk Rácz Sándor az 56-os Nagybudapesti Munkástanácsok elnöke, és együtt kiáltjuk a világ felé; *’56 még nincs befejezve, és mi ígérjük, hogy az igazi rendszerváltásig együtt*

TOVÁBB HARCOLUNK.

Major Tibor

1956. NOVEMBER 4.

A dátum a magyaroknak eleget mond, miként 1849. október 6-a is. Ötven esztendővel ezelőtt, 1956. november 4-e tragikus hajnalán a szovjet harckocsik ezreinek bevetésével vérbe fojtották szabadságharcunkat. Ez a tragikus dátum egyike lett a magyar történelem leggyászosabb évszámainak. Ugyanazon sorozatba tartozik, mint a tatárjárás, mohácsi vész esztendeje, a Világos és Arad bánatával terhelt 1849, nemkülönben az első kommünt és a román megszállás szégyenét, majd Trianont hozó 1919 és az országvesztést jelentő 1945. esztendő.

A szovjet katonai megszállást követően a magyar nemzet arra volt kényszerítve, hogy földjének csaknem minden termékét, ipari értékeink túlnyomó részét az elnyomó hordáknak, a „felszabadítónak" szolgáltassa ki. Előbb szegénység, majd általános nyomor lett a kommunista rémuralom eredménye.

A második világháború után egyetlen országban nem ítéltek el, végeztek ki, kínoztak halálra annyi „háborús bűnöst" Tildy Zoltán, a „palástos hóhér", és a Kisgazda Párt vezetésével hatalomra került „koalíciós" kormány támogatásával, mint a kis csonka Magyarországon. Mintha bizony olyan hatalmi tényezők lettünk volna, hogy a második világháború elindításáért és minden borzalmáért mi lettünk volna a felelősek.

Az „Ideiglenes Nemzetgyűlés" 1944 decemberében megszüntette a magyar kir. rendőrséget és csendőrséget, létrehozva az egységes államrendőrséget. A rendőrkapitányságokon pedig folyamatosan megalakultak a politikai, későbbi nevükön az államvédelmi osztályok. Ezekben a szervekben a hírhedt Csekához hasonlóan nem volt koalíciós befolyás, hanem szilárdan és közvetlenül a judeo-bolsevista irányítás érvényesült.

A magyar édesanyák többé nem tudták, azért szülnek-e gyermeket, hogy a szovjet rabszolgája legyen, vagy pedig, hogy nélkülözéstől és robottól megtörve pusztuljon el. Senki sem tudta, mikor fog lakásának csengője éjnek idején megszólalni, hogy a pribékek kínpadra hurcolják őt magát vagy valamely hozzátartozóját, esetleg örökre Szibéria jeges mocsaraiban tüntessék el. Ez a állapot évtizedeken át tartott attól kezdve, hogy a Szovjetunióval paktáló gerinctelen konjukturalovagok tálcán vitték saját hazájukat a bolsevista zsarnokság véres asztalára.

A nemzetirtással egyidőben megkezdték a keresztény vallásos életszemlélettel szembeállított marxista-bolsevista istentagadást, egyházüldözést, és az ősi nemzeti alkotmány eltörlését. A nemzeti múltat szégyenpadra hurcoló öntudatmérgező és lebecsülő zsidó-kommunista ítélethirdetést: a tudományok, az irodalom és a művészetek nemzeti szellemű művelésének eltiltását, vagy legalábbis bénító korlátozását a proletár színvonalon jelentkező nemzetköziség nevében.

Tény az, hogy a demokratizmus jelszavával még sohasem követtek el garázdább rémuralmat, mint tették a szovjet „felszabadítást" követően. Arra nézve, hogy kikből állt ez a nemzetgyilkos organizáció, olvassuk el egy igen autentikus tanú vallomását, Kovács Imre parasztpárti képviselőt, a nyilasok egyik semmiféle hazugságtól vissza nem riadó rágalmazóját, aki „Imm Schatten der Sowjets" című, a Thomas Verlag, Zürich gondozásában 1948-ban megjelent könyvében így ír: „A katonai és rendőri nyomozószervek törzsét az orosz hadifogolytáborokból kiválogatott és azután kiképzett magyar kommunisták képezték. Megtanulták a szovjet metódusokat, és példamutató tevékenységük igen hatott az újonnan toborozott nyomozórendőrökre, akik a deportálásból vagy munkaszolgálatból tértek haza. Izzott bennük leírhatatlan szenvedéseik emléke. Mindenért bosszút akartak állni, a zsidó és kommunista detektívek kínozták halálra a pincékben a gyanúsítottakat, ami egészen bizonyosan nem szolgálta a kiengesztelődést."

1956. november 4-e véres hajnalát követően az utcai harcok a főváros munkásnegyedeiben és az ország ipari gócpontjain még 15-20 napig tartottak. Az ország katonai megszállása teljessé vált. 1956 októberének és novemberének a hősei még egyszer felemelték az európai szabadságot jelentő tiszta fehér zászlót és a legnagyobb valamivel – fiatal, virágzó életükkel próbálták megvédeni annak tisztaságát. A magára hagyott magyar szabadságharc kilobbant fénye nemcsak Magyarországot, de az egész szabad világ mezsgyéjét sötétségbe borította. Az emberi méltóság magyarországi forradalmát az ENSZ nem volt képes megvédeni.

A cserbenhagyás nemcsak a magyar nép jövőjét törte derékba, amely a társadalom minden rétegének tiltakozásával a kommunistáknak az „államvédelmi rendőrségre" támaszkodó zsidó-bolsevizmus rémuralmát, a varsói szerződésbe foglalt Európa-ellenes elkötelezettség érvényét és a marxi-kommunista irányzat egyedüli belpolitikai kormányzói kiváltságát kívánta megszüntettetni, de azt is kétségessé tette, képesek-e a nyugati hatalmak konzekvens erkölcsi politikát folytatva az Alapokmány elveit megvalósítani.

„Magyarország kérdésében Eisenhower és Dulles egyszerre ismét egy véleményen voltak. Késő októberben és november elején" – olvasható William Bragg Ewald Jr. *Eisenhower the President: Crucial Days, 1951-1960* című könyvében – *„a National Security Council bármelyik gyűlésén egyetlen egy alkalommal még csak megfontolás tárgyává sem tették, hogy az Egyesült Államok csak egy lépést is tegyen a szabadságharcosok megsegítésére. Azok a megfontolások, amik Eisenhower emlékirataiban vannak, egyetlen egy gyűlés jegyzőkönyveiben nem szerepelnek azokból az időkből."*

Akárkinek a lelkén szárad a pilátusinál is pilátusibb belgrádi távirat, amelyet egy amerikai képviselőnek, *Michael Feighan*nek sikerült földeríteni az 1956. november 4-ét megelőző napokból, miszerint: *„Az Egyesült Államok kormánya nem nézi jó szemmel a Szovjetunióval barátságtalan kormányokat a Szovjetunió határain…"*, – csak átkozhatjuk mindörökre. Lehetett-e nyersebben orvul ledöfni a nép akaratát? A szabadságot, a nemzeti függetlenséget, mert ezért folyt a vér budapesti barikádjain, az egyetemi városokban és az ország ipartelepeinek munkásnegyedeiben…

Sokunk fülébe cseng – ötven esztendő után is –, amit 1956. november 3-án a budapesti Kossuth és a győri Petőfi Rádió közvetített *Mindszenty József* hercegprímás szavaiból: *„A nemzeti érzés sohase váljék ezután az országok közötti harccá, hanem legyen az igazság és a békés együttműködés biztosítéka. Mi magyarok úgy akarunk élni, mint az európai nemzetek békéjének zászlóvivői. Nem mesterséges béke ez, hanem olyan béke, amit a nemzetek közti igaz barátság határoz meg. Távolabbra nézve: mi, a kis nemzet, barátságban és kölcsönös megbecsülésben kívánunk élni a nagy Amerikai Egyesült Államokkal és a hatalmas Szovjetunióval, jószomszédi viszonyban Prágával, Varsóval és Bukaresttel…"*

Szó sem volt tehát a hercegprímás szóvivője kifejezéseit mérlegelve „barátságtalan" politikum bevezetésétől! A magyar kormány még semlegességet is felajánlott, ami Ausztria nemzetközi jogi státusát biztosíthatta volna Magyarországnak.

Ötven esztendő távlatából is bizonyos, hogy a szovjet katonai vezetés voltaképpen tarthatott egy nyugati, elsősorban USA-beavatkozástól, mert nem volt bátorsága dönteni a magyar szabadságtörekvések vérbefojtásáról, amíg a körmönfont biztatást nem kapta meg Washingtontól. Az is bizonyos, hogy a moszkvai kommunisták tudtak olvasni ilyen kétértelmű, de egy jelentőségű fogalmazványt, hiszen ilyesmiért sohasem kellett a szomszédba menniük…

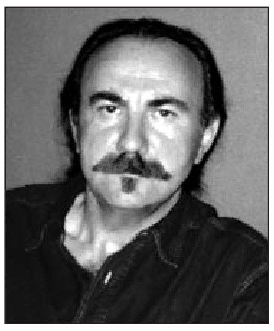
1978-ban az International Institute for Strategic Studies oxfordi 20. évi konferenciáján is kiderült, hogy *Nixon elnök* a Salt-tárgyalások idején rendszeresen tájékoztatta az Egyesült Államok kongresszusát arról, hogy következetesen biztosította a Szovjetet a Kárpát-medence fölött gyakorolt stratégia biztonságáról. A neves amerikai szemle, a *The Atlantic* 1956 novemberi számában olvasható, hogy. *„Eisenhower politikájának központja, a nukleáris korban a Szovjetunióval való együttélés, érintetlen marad…"* USA akkori alelnökének, Richard M.Nixonnak 1956. december 6-án New Yorkban, a Gépkocsigyárasok Egyesületében elhangzott beszéde szerint – nyilván a magyarok szemrehányására válaszolva – *„egyedüli fegyverünk most az erkölcsi elítélés volt, mivel választanunk kellett olyan tett között, ami kirobbanthatta volna a harmadik és végső világháborút"*.

A hamar rettegő és sietve cselekvő körök csak „végső megoldást" ismernek. Igen, benzines palackokkal harcolni tank-behemótok ellen több hősiességet követel, mint mondjuk 3-4 ezer méter magasról találomra atombombát vetni, a védtelen polgári lakosságra.

A magyar szabadságharc és annak brutális, hazugsággal fedezett leverése a magyarok számára ismét egy összeomlást jelentett. Harmadikat negyven esztendő leforgása alatt. *Az első összeomlás 1918-ban maga alá temette a szentistváni Magyarországot, és attilai örökségünket a réginek egyharmadára szorította. A második 1945-ben a csonkaország vesztést és az orosz megszállást hozta magával. A harmadik, 1956. november 4. azt jelentette, hogy a „status quo"-ból nincs szabadulás.* Annak ellenére, hogy a szabadságharc vérengzően kegyetlen megtorlása után a legelkeseredettebb és legszenvedélyesebb szavak is enyhének bizonyultak a világközvélemény kommunistaellenes felháborodásának tolmácsolására.

Budapest torlaszain vérzett el a kommunizmus szelleme és gyakorlata. A kifelé megdönthetetlennek tűnő diktatúra a szabadságharcosok rohamai alatt kártyavárként dőlt össze. *Thierry Maulnier* francia író írta „A XX. század forradalma" c. művében: *„A magyar felkelők hazájukért haltak meg, de ugyanakkor Európáért, egy új világ építéséért, amely túlmutat egyaránt a liberalizmuson és a kommunizmuson. A hősi nép ideiglenesen visszazuhant ugyan a totalitárius zsarnokság karmai közé, de áldozata kétségtelen előkészítette a korunk lehetőségeihez mért, az Ember méltóságának tiszteletére épülő jövőt."*

A nemzeti felkelés, a magyarok szabadságharca győzedelmeskedett a szolgaság és embertelenség szelleme fölött!

Dobszay Károly

ÜNNEP UTÁN – ÜNNEP ELŐTT

Ez év október 23-án megtörténtek országszerte a hivatalos és nem hivatalos ünnepségek az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulójára emlékezve. Az elmúlt évek hagyományaihoz igazodva, volt itt minden: szónoklás, melldöngetés, zászlósuhogtatás, vers és próza, ahogy ez már lenni szokott. Megint – már ki tudja hányadszor – újra megfogadtuk: nem engedünk ötvenhatból. Aztán mindenki átszellemülten hazament – az egykori KISZ-titkár Gyurcsány Ferenctől kezdve az egykori liberális titán Orbán Viktorig –, és megelégedetten dőlt hátra a kényelmes foteljében: „Újra tettünk valamit a hazáért!" Különben semmi említésre méltó nem történt azon kívül, hogy a rendőrség – a régi szép idők emlékét idézve – összevert, fejen lőtt (csak gumilövedékkel!), és elgázosított (ez legalább bizonyíthatóan megtörtént a gázkamrák meséjével ellentétben!) mindenkit, aki csak az útjába akadt. Különben maradt minden a régiben.

De mit is ünnepelünk mi egyáltalán és van-e okunk az ünnepre? Talán csak nem az ad okot ünnepelni, hogy a magyar történelem legnagyobb szélhámosságának köszönhetően újra azokkal haladunk kéz a kézben, akik ellen az ötvenhatos felkelés irányult s akik a rendszerváltásnak hazudott gengszterváltás után tizenhat évvel még mindig ott ülnek, ott ülhetnek az összes kulcsfontosságú helyeken, pártvezetői székekben, bankok főnöki irodáinak homályában, a világhatalommá előlépett álsajtó és álmédia szerkesztőségi szobáiban és kezüket továbbra is rajta tarthatják az ország ütőerén?

Talán csak nem azt ünnepeljük, hogy hazánkat, miután végre megszabadult a keleti megszálló hatalom több évtizedes szorításából, ugyanazok a jól ismert „hazafiak" rögtön odadobták a nyugati megszálló hatalomnak, hálából, amiért cinkos hallgatásával és jóváhagyásával annakidején áldását adta a magyar szabadság vérbefojtásához?

De ünnepelhetnénk azt is, hogy minket itt sorozatosan úgy átvernek évek óta a segítségünkkel nemzeti politikusokká emelkedett széplelkek, mint azt a bizonyos végterméket a palánkon. S bár látjuk és érezzük, hogy valami nem stimmel, azért továbbra is ünnepeljük őket, az újdonsült „hősöket", „nemzetünk elhivatott megmentőit", „a XX. és XXI. század legnagyobb magyarját" – míg arról koldulunk.

Mert mi szeretünk ünnepelni! Mindegy, hogy mit – fő, hogy ünnepeljünk. Már az sem fontos, hogy megtudjuk: mi is történt itt valójában? Mi történt negyvennégyben és mi történt ötvenhatban? És mi történt utána? És mi történik napjainkban? És mi fog történni velünk a jövőben, ha végre-valahára nem figyelünk oda a dolgok mélyére s tovább hagyjuk, hogy tereljenek bennünket egyik ünneptől a másikig. Amíg bele nem gebedünk. Amíg egyik reggel arra nem ébredünk, hogy legújabb kori „jótevőink" segítségével már az utolsó darab magyar földet is kihúzták a lábunk alól és betereltek bennünket a globalizált emberiség nagy megváltó akoljába – emészteni. Ott aztán lesz időnk bőven megemészteni, hogy hol is rontottuk el a dolgokat, hogy mikor tévesztettünk irányt valójában? Emészthetünk a végtelenségig, mert egyéb dolgunk sem lesz.

És amíg mindez bekövetkezik – nincs már olyan messze –, addig csak ünnepelgessünk tovább. Mert van még mit ünnepelni bőven.

Mi az ünneplők népe vagyunk. Nemrég még április negyedikét ünnepeltük, meg november hetedikét. Igaz, akkor még a mostani szakértőink és vezetőink (vagy azok szülei) majdnem mind hithű kommunistának álcázva vezényeltek vagy bólogattak. Valahogy ki kellett bekelni a nehéz időket. De miután végre „felszabadultunk" – úgy jó tizenhat éve –, most már szabadon ünnepelhetünk. Például olyan fenséges évfordulókat, mint februárban Budapest „felszabadítását" a Vörös Hadsereg jóvoltából. Vagy a Holocaustnak a mit tudom én hány éves, hány hónapos és hány hetes vagy napos évfordulóját. Amíg a bőrt is lenyúzzák rólunk.

Hamarosan 2006 éve lesz, hogy megszületett a „zsidók királya". Így mondják mostanában. Már nem Megváltónak nevezik, nem a kereszténység megalapítójának, nem is Isten fiának: ő a zsidók királya. Tereinken a karácsonyfa mellett az utóbbi években már ott virít a hétágú menóra, hirdetve, hogy ki az úr valójában ebben az országban. Hát van okunk ünnepre felebarátaim.

Mert ha még nem vettük volna észre, már régen nem a huszonnegyedik órában járunk, hanem annál jóval tovább. Megszállt, meghódított ország lettünk, amiről legutoljára épp október 23-án bizonyosodhattunk meg.

Itt már csak két lehetőség maradt: vagy behódolunk, vagy pedig lázadunk. Az örök lavírozók harmadik útja – mint mindig – nem vezet már sehova.

Furcsa játéka a sorsnak, hogy ezt pont egy amerikai, név szerint dr. David Duke mondta a szemünkbe, méghozzá az egyik zsidó fellegvárnak számító ATV vele készített élő interjúja alkalmával. Az a David Duke, akit a jól ismert „örök humánusok" most a világ első számú közellenségének kiáltottak ki, csupán azért, mert a most már magyarul is megjelent könyvében megcáfolhatatlan dokumentumokkal bizonyítja, hogy úgy Amerika, mint a világ legtöbb „haladó" országa, a zsidó felsőbbrendűséget hirdető és magának az uralkodásra jogot követelő maffia terrorjának az áldozata.

Mindezek ismeretében el kell dönteni, hogy melyik utat választjuk.

Ha a kényelmesebb, végső behódolást (nem kell félni, nem fog fájni), akkor ünnepelhetünk nyugodtan tovább.

Csak a nagy ünneplések közepette egyet azért ne felejtsünk: *minket a magyar utókor – ha lesz ilyen – aztán biztosan nem fog ünnepelni.*

Köszönjük Nemzettestvéreinknek
A VIII. Nagy Szittya Történelmi Világkongresszus
sikeréért hozott anyagi áldozatát

FŐVÉDNÖKSÉG
100 dolláron felüli adomány

BALOGH ATTILA
Willowick OH

BÁRÁNY BERTALAN
Kuruman S. Afrika

DEBRECENI BÍRÓ ZOLTÁN
Cleveland OH

GOMBÁS KÁROLY
Cleveland OH

HETÉNYI Tibor $ 1000
Edison NJ

HUSZÁR LÁSZLÓ $1000
Parma OH

KINDLER László $ 500
Toronto ONT

MATTA ISTVÁN
Cleveland OH

MAJOR TIBOR
Cleveland OH

MOLNÁR LAJOS $ 2000
Cornelius NC

DR. VÁMOSI NAGY ENDRE
Mayfield OH

VARGA ANNAMÁRIA
Parma OH

VERES JOZSEF
Jakson NJ

100 dolláros adomány

FRIEDRICH IRMA
Seven Hills OH

VISEGRÁDI HELM ÁRPÁD
Clermont FL

KÁDÁR DÁNIEL
Dedford OH

LUCSKAY KISS MIHÁLY
Fairview Park OH

DR. LUCZEK ISTVÁN
Solon OH

MÉSZÁROS BÁLINT
Winnipeg CAN MAN.

KANADAI MAGYAR TÁRSASÁG
Pointe-Claire QUE

NAGY SÁNDOR
Surrey BC

PAP-NEMES JANOS
Danbury CT

SOHAJDA ÉVA
Edison NJ

TÓTH CSALÁD
Brampton ONT

VERES GUSZTÁV
Fairview Park OH

VIDÁCS MÁTYÁS
North Royalton OH

VÉDNÖKSÉG
50 dolláros adomány

BERTA ERIKA
Cleveland OH

BODNÁR IMRE
Windsor ONT

BOTOS LÁSZLÓ
Groton Ny

ELEK KÁLMÁN
Northfield

ILLES LASZLO
Escondido CA

JOBB VILMA
Grand Blanc MI

KATONA GYÖRGY
Amherst OH

KORITÁR HELEN
Montreal QUE

v. KUN-SZABÓ ISTVÁN ÉS BEATRIX
Somerset NJ

MAJOR MÁRTA
Mississauga ONT

MIHALIK MÁRTON
Burlington ONT

MAROSSY OTTÓ ÉS ILONA
Sarasota FL

PÉTERFFY GYÖNGYI
Bethlehem PA

PŐECZE JÓZSEF ÉS ZITA
Gates Mills OH

RÉPÁS MIHÁLY
Chesterland OH

SCHLOSSER JÁNOS
Windsor ONT

SUBOSICS KÁROLY
Port Charlotte FL

SZARKA LÁSZLÓ
Tucson AR

SZENDREI ISTVÁN
Egerlövő

TOMPOS ANTAL
New York NY

TÓTH GIZELLA
Cleveland OH

KONGRESSZUSI KLUB TAGOK
25 dolláros adomány

BAKK ELEMÉR
Avon OH

JAKUS LÁSZLÓ
Welland ONT

VARGA SÁNDOR
Broadview Heights OH

120 ÉVE SZÜLETETT ÉS 70 ESZTENDEJE HUNYT EL A FAJVÉDŐ MINISZTERELNÖKÜNK

VITÉZ JÁKFAI GÖMBÖS GYULA

Gömbös Gyula (1886-1936) altábornagy, államférfi, 120 évvel ezelőtt, 1886. december 26-án született Murga (Tolna vármegye) nagyközségben, a jákfai Gömbösök nemzetségéből. Édesapja, Gömbös Gyula evangélikus tanító, édesanyja Weitzel Anna Mária.

Tanulmányait a soproni líceumban kezdte, s a pécsi honvéd hadapródiskolában folytatta. Felavatása után a zágrábi 25. számú magyar királyi honvéd gyalogezredhez került és ennek kötelékében szolgált 1912-ig. Közben – 1908-ban – a katonai torna- és vívótanári tanfolyamra vezényelték. Ezután Budapesten letette a felsőbb tiszti tanfolyamra képesítő felvételi vizsgát, s miután elvégezte a császári és királyi bécsi hadiiskolát, 1914-ben a zágrábi XIII. hadtest vezérkari irodájában kapott szolgálati beosztást. Itt érte az első világháború kitörése. 1915 tavaszán egységével együtt részt vett a báró Karl Pflanzer-Baltin (1855-1925) osztrák-magyar vezérezredes hadseregének kárpáti átkelésében, mint hadsereg-, hadtest- és dandárvezérkari tiszt. 1916. június 11-én az oknai áttörés alkalmával, az oroszok egy éjjeli rajtaütése folyamán megsérült. Gyógykezelése miatt hazakerült és ekkor megnősült, első felesége Reichert Margit. (Később elváltak, második felesége, Szilágyi Erzsébet halála – 1933 – után ismét első házastársával esküdött össze.) Ezt követően a Honvédelmi Minisztériumba osztották be, majd az oláh hadseregnek Erdélybe való betörése előtt (1916 őszén), Betegh Miklós erdélyi kormánybiztos oldalán, Erdély kiürítését bonyolította le. E szolgálatból került a Belügyminisztériumba, ahol Sándor János belügyminiszter és Perényi Zsigmond báróval együtt, az erdélyi menekültek repatriálásának ügyét szolgálta. 1917-ben írta a feltűnést keltő tanulmányát „Die ungarische Armee" (A magyar hadsereg) címen, amelyben az önálló magyar hadsereg szükségességét fejtegette, majd 1918 augusztusában jelentette meg a „Was ist zu tun" (Mi a teendő) című kiadványát, amelyben az intéző körök figyelmét hívta föl a forradalom megelőzése érdekében szükségesnek vélt intézkedésekre.

A forradalom kitörésekor hazavezényelték, s előbb a Honvédelmi Minisztériumba, majd Balla Aladár, akkori zágrábi követ mellé került, mint katonai attasé. 1918. december 6-án visszakerült a Honvédelmi Minisztériumba, ahol a hadműveleti osztályban, mint a Balkán-csoport vezetője nyert beosztást. Ebben a minőségében a Muraköz védelmét sürgette. Kezdettől fogva bizalmatlanul nézte a Károlyi-kormány működését, s ezért 1919. január 19-én belépett a Magyar Országos Véderő Egyesületbe (MOVE), amely Károlyi Mihály ellen mondott, éles hangú beszéde után – egészen váratlanul – elnökévé választotta. Mint a MOVE vezetőjét, a februárban megjelent rendelet alapján internálni akarták, hogy ezzel meggátolják a Magyar Országos Véderő Egyesület szervezkedését, azonban Gömbös Gyula nem hagyta félbe munkáját, inkább nyugdíjaztatta magát. 1919 februárjának végén elhagyta az országot, Bécsbe szökött, ahol megindította a *Bécsi Magyar Futár* című hetilapot. 1919 márciusában Belgrádba utazott, ahol a „Tanácsköztársaság" megdöntésére irányuló terveket beszélte meg. Innen Szegedre ment és mindkét szegedi kormányban hadügyi államtitkár volt. Részt vett a Magyar Nemzeti Hadsereg megszervezésében. 1919 augusztusában, mint vezérkari tiszt, újból a hadseregben kapott beosztást, s egyúttal folytatta a MOVE és egyéb jobboldali egyesületek szervezését.

1920 tavaszán Törökszentmiklós (Jász-Nagykun-Szolnok vármegye) nagyközség és kerülete – a Kigazda Párt programjával – egyhangúlag nemzetgyűlési képviselőnek választotta. IV. Károly király visszatérési kísérleteinek meghiúsításában vezető szerepe volt.

A II. nemzetgyűlési választások előtt, Bethlen Istvánnal, Nagyatádi Szabó Istvánnal és Klebelsberg Kunóval együtt részt vett az Egységes Párt megalakításában, s mint a párt ügyvezető alelnöke, irányította a választásokat. 1923 augusztusában kilépett az Egységes Pártból és megalakította a Magyar Nemzeti Függetlenségi (Fajvédő) Pártot.

Több ízben erélyesen síkraszállt a numerus clausus védelmében.

1928 szeptemberében a Kormányzó kinevezte honvédelmi államtitkárnak, 1929 júniusában avatták vitézzé és október 10-én – Csáky Károly gróf váratlan lemondása után – előléptették honvédelmi miniszternek. Hivatalában vaskézzel teremtett rendet, nevezetesen visszaállította a hadseregben a 40 éves szolgálati időt, rendezte a tiszti fizetések és előléptetések ügyét, s készíttetett egész sor utasítást, köztük a szolgálati szabályzat I. részét.

Gömbös Gyula élesen szembefordult a liberális körök ama kívánságának, hogy a vitézi rendnek zsidó hadviseltek is tagjai lehessenek!

Azt az álláspontot képviselte, hogy a Vitézi Rend maradjon meg kizárólag a keresztény magyarság intézményének. Hasonlóképpen minden alkalmat megragadott annak hangoztatására: a világ tartozik a magyarságnak azzal, hogy katonai téren is visszaadja szuverenitását.

1931-ben Abádszalók (Jász-Nagykun-Szolnok vármegye) nagyközségen kívül Kiskunhalas (Pest-Pillis-Solt-Kiskun vármegye) kisvárosban is megválasztották országgyűlési képviselőnek, de ő az előbbit tartotta meg, melyet egyhangúlag elnyert. A Bethlen-kormány távozása után, 1931 augusztusában, a Károlyi-kabinetben is megtartotta a honvédelmi tárcát, azonban Károlyi Gyula miniszterelnök lemondása után, 1932. október 1-től Gömbös Gyula lett a kormányfő. Minisztertanácsa 1932. október 11-én mutatkozott be a Képviselőházban. A magyar miniszterelnökök közül elsőként kormányprogramot adott ki, melyet Luther Márton mintájára 95 pontban foglalva, Nemzeti Munkaterv címmel hozott nyilvánosságra 1932. október 26-án.

Gömbös Gyula már 1929 nyarán találkozott Mussolinivel Rómában. 1932 novemberében, 1933 júliusában, 1934 márciusában és novemberében is megismételte római útjait, melyeken a magyar-olasz egyezmény oly módon sikerült megerősítenie, hogy vele a magyar gabonatermékek elhelyezését is biztosította.

1933. június 17-én (szombaton) Mecsér András szolgálaton kívüli őrnagy társaságában – inkognitóban – érkezett Münchenbe és onnan Adolf Hitler birodalmi kancellár (hárommotoros Junkers típusú) repülőgépén Berlinbe, ahol 15 órakor találkozott először a Führerrel. A következő napon Erfurtban részt vett a rohamcsapatok (SA) díszszemléjén, majd Lipcsén át visszautazott Magyarországra. Útjának látható eredménye a magyar-német gazdasági megegyezés volt. 1933. október 22-én Ankarában aláírták, illetve meghosszabbították a magyar-török barátsági szerződést. Törökországi útja során Rodostóban (Tekirdag) fölavatta II. Rákóczi Ferenc rekonstruált lakóházát. 1934. október 19-én Varsóba utazott, s a tanácskozások eredményeként létrejött a magyar-lengyel kulturális egyezmény.

Gömbös Gyula 1935. március 4-én lemondott, de ismét megbízást kapott a kormányalakításra, s föloszlatta a parlamentet. Az új választások során a Nemzeti Egység Pártja (NEP), amelyet 1933 folyamán szerveztek meg az Egységes Párt alapján, kereken száz új képviselővel gyarapodott.

Egészsége 1936 tavaszán annyira megrendült, hogy május 14-én kénytelen volt betegszabadságra távozni. Augusztus 9-én ismét átvette a kormány vezetését, de szeptember 3-án újabb hathetes szabadságot kapott a kormányzótól egészsége helyreállítására, azonban állapota (vesebaja) annyira rosszabbodott, hogy orvosai tanácsára, dr. Boross József egyetemi tanár kíséretében, repülőgépen Münchenbe utazott. Az orvosprofesszor a München melletti Neuwittelsbach-szanatóriumban helyezte el a súlyos beteget.

Gömbös Gyula

Gömbös Gyula – 70 évvel ezelőtt – életének 50. évében, 1936. október 6-án 8:20 órakor vesegyulladás okozta urémiában (végső stádiumú veseelégtelenségben) Münchenben halt meg.

Holttestét a német kormány intézkedésére a müncheni királyi palota úgynevezett „császári márványoszlopos lépcsőházában" ravatalozták föl, s Hitler jelenlétében, katonai pompával búcsúztatták. A hat ló vontatta ágyútalpon kivitték a koporsót a pályaudvarra, ahol a régi királyi váróteremben ravatalozták föl újra. A koporsót azután, október 7-én 22:23 órakor induló budapesti gyorsvonathoz kapcsolt különkocsiban indították el Magyarországra. Budapesten nem kisebb pompával helyezték el a Parlament Kupolacsarnokában. Innen október 10-én a Kerepesi temetőben helyezték örök nyugalomba, a XXXV. számú – háromszög alakú – parcella csúcsán kijelölt díszsírhelyen. Párthívei e sír fölé díszes emléket, a Döbrentei téren (Budapest, I. kerület) márványszobrot emeltek.

1944. október 6-án – Gömbös Gyula halálának 8. évfordulóján az úgynevezett „Nemzeti Ellenállási Mozgalom", illetve annak zsidó-kommunista Marót-csoportja a szobrot felrobbantotta, síremlékét pedig 1945-ben ledöntötték. Emlékének ápolására még 1938-ban megalakult a Gömbös Gyula Társaság, amelyet ugyancsak a zsidó-kommunisták 1945-ben föloszlatták.

Ennek ellenére mi, a nemzeti elkötelezettségű magyarok – Bárdossy László dr. és Szálasi Ferenc mellett – a legnagyobb miniszterelnökünknek tartjuk a fajvédő Gömbös Gyulát, bízva abban, hogy születésének 120. és halálának 70. évfordulóján méltóan emlékezik meg Róla a világ magyarsága!

Bellák Frigyes

Exkluzív interjú az USA képviselőházának egykori tagjával, dr. David Duke-kal

CSAK EGY SZÉP ESZME, EGY SZÉP GONDOLAT SZABADÍTHAT MEG MINKET!

Szittyakürt: *Ön nemzetközileg úgy ismert, mint az Egyesült Államok jobboldali mozgalmainak egyik kiemelkedő, meghatározó személyisége: hogyan ébredt először tudatára a zsidókérdésnek, és mi tette ilyen aktívvá ebben a küzdelemben?*

Dr. David Duke: Amikor fiatalember voltam Louisianában, arra a meggyőződésre jutottam, hogy az USA faji politikája árt a hazámnak. Úgy találtam, hogy az USA szövetségi kormánya tudatosan olyan politikába kezdett, amely az európai származású embereket kisebbséggé teszi hazámban, és teljesen megváltoztatja hazám kulturális, politikai és társadalmi alapjait. Valaki azt mondta nekem, hogy ezt a politikát egy másik kisebbség ösztönzi, és ezt zsidóknak nevezte. Először nem tudtam elhinni ezt, továbbá azt is mondta, hogy a kommunizmus valójában zsidó mozgalom egy zsidó terv előmozdítása végett. Ezt sem tudtam elhinni, de ezután vizsgálni kezdtem a tényeket, és akkor elképedtem az ezekkel a problémákkal kapcsolatos meggyőző bizonyítékok hatalmas mennyiségétől.

Elolvastam a Brit Titkosszolgálat jelentéseit az orosz forradalomról, arról, hogy a bolsevik mozgalom zsidó mozgalom volt. Elolvastam az Amerikai Titkosszolgálat adatait is az oroszországi kommunizmusról és köztük egy jelentést az első teljesen bolsevik kormányról, amelynek 384 tagja közül csak 12 volt etnikailag orosz. Ez megdöbbentett, mert úgy tanultam, hogy ez a forradalom orosz forradalom volt. De hogyan lehetett ez orosz forradalom, amikor az első szovjet kormányban csak 12 etnikai orosz volt és több mint 300 zsidó? Majd egy úr azt mondta és bebizonyította számomra, hogy az Amerika határainak megnyitására irányuló teljes mozgalom szintén zsidó mozgalom volt.

Így indultam meg, majd kezdtem felismerni, hogy az igazi rasszisták, a faji szupremácisták az egész Föld minden népénél inkább a szélsőséges zsidók. Nos, ez nem jelent minden zsidót, de a cionizmusnak és magának a judaizmusnak az elemei teszik azt faji vallássá. Azt hittem, hogy az a kereszténységhez és az iszlámhoz hasonlóan jelentős egyetemes vallás, és közben nem az: az valójában faji vallás, amely nyíltan egyetlen nép, a zsidó nép felé orientálódik.

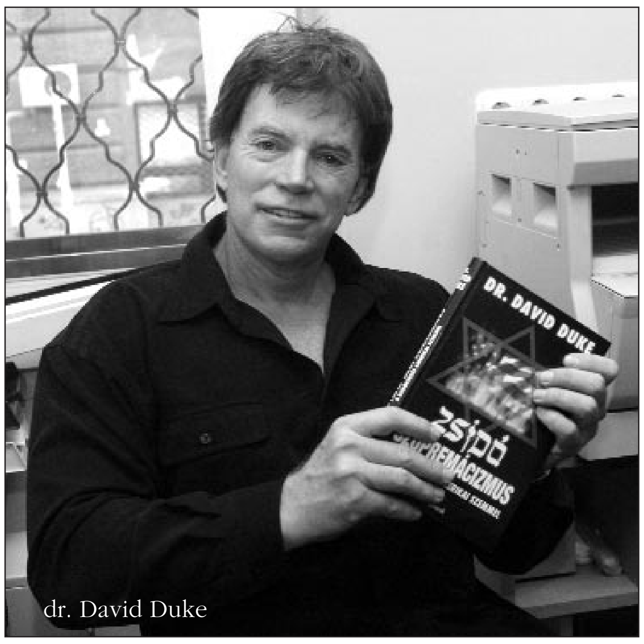
A szupremácista vallás, amelyben ők a „választott nép" és Isten választottjai, amely – ha jól meggondoljuk – valószínűleg legerősebb formája a faji szupremácizmusnak. Ha egy faj azt mondja: „mi ügyesebbek vagy jobbak vagyunk, mint mások", vitatható, de nehéz érvelni, ha valaki azt mondja: „nos, Isten mondja ezt". Ez intoleranciára és szélsőségességre ad alkalmat, és jómagam azt tapasztaltam, hogy ezen emberek közül nagyon sokan valóban szélsőségesek, és ez volt az én kiindulópontom.

Szittyakürt: *Említette, hogy a bolsevik forradalom során az első kormány 384 tagja közül több, mint 300 zsidó volt: milyen további méretekben nyilvánult meg a zsidó hatalom az egész bolsevik mozgalom hátterében?*

Dr. Duke: Minél mélyrehatóbban tanulmányozzuk a bolsevik mozgalmat, annál több bizonyítékot találunk arra, hogy a hatalmuk nyomasztó. Miért nem tud tehát a világ erről? Tény, hogy az orosz forradalmat egy amerikai zsidó, Jacob Schiff pénzelte. A zsidó könyvek elismerik, hogy ő több mint 20 millió dollárt adott az orosz forradalom támogatására, ami akkor, 1915-ben és 1916-ban valószínűleg 1 billió dollárnak felelt meg. Oroszország elleni ártásuk ténylegesen jóval a forradalom előttre nyúlik vissza. Jacob Schiff szószerinti értelemben pénzelte a japánokat és az 1905-ös orosz-japán háborút, mivel tudta, ha Oroszország elveszti a Japánnal vívott háborúját, a cár elveszíti hitelre méltóságát és népszerűségét Oroszországban, és ez érettebbé teszi Oroszországot a zsidó hatalomátvétel számára.

Gyűlölték a cárt, így szószerinti értelemben támogatták az ország ellenségét, és ezt az orosz zsidók is így tették, nem csupán a világ minden táján élő zsidók. Támogatták ellenségüket, Japánt, amely borzalmas tengeri katonai vereséget mért Oroszországra, amit teljesen a zsidó nemzetközi bankárok pénzeltek, és ezt a zsidó könyvek elismerték és kérkedtek is vele.

Ugyanezt tették minden országban, szó szerint kiárusították Amerikát és Irakot. Irakban nem voltak tömegpusztító fegyverek, és az amerikai fiúk most a semmiért halnak meg. Mi elveszítjük a véreinket, és ők elveszítik az életüket.

dr. David Duke

Sokan közülük nyomorékként térnek vissza. Miért? Amerikáért? Amerika erősebb lett emiatt? Nem. Amerikát ma jobban gyűlölik, ráadásul Amerika veszteséget szenvedett, és legalább félmillió iraki is szenved. A zsidó az a nép, amely a világ számára mindig ártatlanként van bemutatva, és nincs nép, amely több háború és erőszak mögött állna, mint ők.

Mindig az első és második világháború német erőszakos cselekményeiről beszélnek, de nem beszélnek minden idők legnagyobb tömeggyilkosságáról, amely a zsidó bolsevizmus alatt ment végbe.

Szittyakürt: *A média állandóan társítja Önt a Klu Klux Klan negatív képeivel: elmondaná olvasóinknak, mi volt az Ön kapcsolata ezzel a szervezettel, és mi volt annak a célja?*

Dr. Duke: Nos, fiatal koromban a Klan egyik csoportjának voltam tagja. Azért csatlakoztam, mert az USA déli államaiban ez volt az egyedüli szervezet, amely síkra szállt az európai amerikaiakért, azzal a céllal, hogy megőrizze az európai amerikai nép örökségét.

A szervezet, amelynek tagja voltam, törvényes volt és erőszakmentes, de otthagytam ezt a csoportot, mivel a média túlságosan összekapcsolta ezt a szervezetet az erőszakkal. Mindazonáltal csoportom és én erőszakellenes volt: törvényes szervezetet és törvényes megközelítést óhajtottam. Mellékesen a csoportom egy tagját sem vádolták sohasem semmilyen erőszakossággal.

Szittyakürt: *Önt nemzetközileg úgy ismerik, mint az iraki háborút ellenző aktivistát. Egyetért-e tehát az iraki háborút ellenző aktivisták zömével abban, hogy Amerikának a terror ellen folytatott háborúja Irakban valójában olajért folytatott háború?*

Dr. Duke: Nos, nem. Az érv, hogy a háború olajért folyt, teljesen és tökéletesen zsidó félrevezetés. Ez sohasem volt olajért vívott háború. Annyi olajat kaphattunk, amennyit csak akartunk Szaddam Husszeintől nagyon olcsó áron. Nem jutottunk hozzá egy további hordó olajhoz sem azáltal, hogy bevonultunk Irakba. Ténylegesen ez sokkal drágábbá tette az olajat, ahogy Önök itt, Magyarországon, Európában és szerte a világon láthatják.

Az igazság az, hogy a háború nemcsak az amerikai olajárakat nem szállította le, de nem segítette általában az egész amerikai gazdasági életet: megkárosított minket 500 billió dollár kiadással, amerikaiak tízezreit sebesítették meg, illetve gyilkolták le. A háború tehát kezdettől fogva sohasem olajért, hanem Izraelért folyt. Ennek bizonyítékát abban láthatjuk, hogy a háború fő előharcosai *Pearl, Wolferwertz* és mások voltak, akik valamennyien azok a fanatikus zsidók, akik az Irak elleni háborút előzetesen Izrael biztonsága érdekében támogatták.

Szittyakürt: *Ön is úgy gondolja-e, hogy ugyanezek a szélsőséges zsidók bele fogják kényszeríteni Amerikát egy Irán elleni háborúba, ahogy Irak ellen tették?*

Dr. Duke: Nos, ez attól függ, hogy ők mennyire őrültek, és mindeddig nagyon őrültnek mutatkoztak. Remélhetőleg nem lesznek képesek erre, mivel az iraki háború nagy tanulságul szolgált számukra. De az Iránnal vívott háború pusztító hatású lenne nemcsak Amerika, hanem az egész világ számára, mivel valószínűleg egy hordó olaj árát 100-200 dollárral emelné, továbbá az ipar és az egész gazdasági élet összeomlását eredményezné az egész világon, Magyarországot is beleértve. De ezek az emberek őrültek, és fel kell készülnünk arra, hogy ők bármilyen őrült akcióba kezdhetnek.

Szittyakürt: *A média állandóan úgy mutatja be az arabokat, mint terroristákat: tudna néhány példát mondani az izraeli terrorra?*

Dr. Duke: Nos, a dolog lényege az, hogy a világ egyetlen kormánya sem követett el több nemzetközi terrorcselekményt, mint Izrael. Izrael nemcsak terrorizálta a libanoni népet két inváziójával, hanem e két invázió helyén 50 000 halottat hagyott, több mint 150 000 lakást lerombolt az emberek és családjaik elleni bombatámadásokkal. Az infrastruktúra, a kórházak, iskolák, hidak és utak tervszerű elpusztítása valóban terror.

Izrael a palesztinokat is terrorizálja a szülőföldjükön, sőt Amerika ellen is terrorista támadásokat intézett a *Lavon*-i eset során és a Liberty elleni támadással. Ez államilag támogatott terrorizmus. Ariel Sharon volt felelős a szabrai, hatilai tömeggyilkosságért, ahol 13-15 000 palesztin férfit, nőt és gyermeket öltek meg. Izrael százakat és ezreket kínzott meg, és ezt Izrael-párti írók is elismerték. Ez az abszolút gonosz és a terror rendszere.

Szittyakürt: *Miért nem látjuk tehát, hogy az USA antiterrorista háborút folytat Izrael ellen?*

Dr. Duke: Erre a válasz nagyon világos, mivel a szélsőséges zsidók szó szerint kontrollálják a médiát és az amerikai politikai folyamatokat. A pénzük és befolyásuk által kontrollálják a politikai folyamatokat, és azokat a média segítségével a tulajdonjoguk és nyomásgyakorlásuk által kontrollálják, mivel meg tudnak semmisíteni bármely médiát, amelyet csak akarnak, és amely szembe mer szállni velük.

Szittyakürt: *Az elmúlt évtizedben a nem-európaiak bevándorlása Európa népei közé riasztó mértékben növekedett. Mi van e demográfiai eltolódás mögött, és milyen szerepet játszik a zsidó szupremácizmus ebben?*

Dr. Duke: Ez olyan valami, ami az európai történelem során korábban sohasem fordult elő, és valójában ennek oka az, hogy a cionista hatalom a második világháború befejezése óta világszerte megnőtt. Azt hiszem, ez a zsidó szélsőségesek bosszúhadjárata Európa ellen, és tudom, hogy ez kissé radikálisan hangzik azok számára, akik először olvassák ezt a gondolatot, de emellett nagyon szilárd és erős bizonyítékok szólnak. A zsidó radikálisok és szélsőségesek valószínűleg sokkal jobban Európa-ellenesek és keresztényellenesek, mint moszlim-ellenesek. Ők úgy látják, hogy az európai népek elpusztítása megtisztítja előttük az utat és utat készít a világuralmuk számára. ▶

▶ Könyvemben dokumentálom, hogy a zsidó írók és gondolkodók gyakran azt állítják, hogy a multikulturalizmus segíti azt a képességüket, amellyel irányítani tudják a népeket, amelyek között élnek. Ők folyamatosan egy olyan politikát erőltetnek, amelyet a könyvemben úgy jellemzek, hogy „oszd meg és uralkodj", és ez a hatalmuk forrása.

Nincsenek sokan, és úgy kontrollálnak minket, hogy az országainkban lévő különböző csoportokat megosztják, az egyik csoportot a másik ellen fordítják, közöttük a közvetítő szerepét játsszák, és a csoportokat a saját céljaik elérésére használják. Ez az oka annak, hogy a multikulturalizmust erőltetik, és ösztönös gyűlöletet éreznek az európaiak iránt.

Szittyakürt: *Mik a többi gyakorlati módok, ahogy a multikulturalizmus érinti a népeket?*

Dr. Duke: Először is, a „Zsidó szupremácizmus" című könyvem az „oszd meg és uralkodj" témakörével kapcsolatban bizonyítékokat hoz fel. Idézem az USÁban élő egyik legnagyobb hatalommal rendelkező zsidót, Steven Steinlert, az egyik legnagyobb amerikai zsidó szervezet, a National Affair vezetőjét.

Ezt mondta: „A mi politikánk az oszd meg és uralkodj." Ő betű szerinti értelemben mondja ezt. Ha szemügyre veszik a zsidó stratégiát, ezt világszerte tapasztalni fogják. Látni fogják: a zsidók állandóan arra törekednek, hogy megtörjék azon népek nemzeti szolidaritásérzését, valamint nemzeti és etnikai büszkeségét, amelyek között tartózkodnak. Ha ezen elgondolkodnak, ezt stratégiai szempontból logikusnak fogják találni.

Közbevetőleg, ahogy ezt a stratégiát ők meghirdetik, az úgy hangzik, hogy háborút terveznek. Ennek stratégiai szempontból akkor van értelme, ha megőrzik a szolidaritásukat és a terveik szerint cselekednek. Együttműködnek, együttesen hálózatot szőnek, támogatják Izraelt és minden más gazdasági ügyben támogatják egymást. Ugyanakkor befolyásolják a magyarokat, hogy ne érezzenek lojalitást a saját fajtájuk, a magyar nép iránt.

Nyilvánvalóan uralomra fognak törekedni, és pontosan ez egy szokásos realitás, ahogy ezt teszik. A mód, ahogy a zsidó szupremácisták hatalomra jutnak, nem egy ország irányításának nyílt és tisztességes megközelítése, hanem megtévesztés és felforgatás következménye.

Szittyakürt: *Patrick J. Buchanan, a közismert amerikai politikai személyiség egy riasztó könyvet írt „A Nyugat halála" címmel, amely bizonyítja, hogy egyre inkább csökken a fehér európaiak születési arányszáma világszerte. Természetes jelenség-e ez, vagy a zsidó szupremácisták műve?*

Dr. Duke: Lehetnek ennek bizonyos vonatkozásai, amelyek természetesek. Ilyen például a városi civilizáció. Mindig az volt a szokásos jelenség, hogy amikor az emberek előrehaladnak a műveltségben, kevesebb gyermek vállalására hajlanak, mint az alacsonyabb osztályok, mivel a képzőművészetnek, az irodalomnak, a zenének, az építészetnek vagy a kormányzásnak szentelik életüket. De alapvetően más okok nagyobb hatást gyakorolnak a születési arányszámra, és kétségtelen, hogy a zsidó befolyás ilyen ok volt.

Ennek egyik nagy aspektusa nyilvánvalóan a freudizmus. A zsidók szeretik hangoztatni a médiában, hogy Freud nagy hatást gyakorolt a modern civilizációra: őt az utolsó két évszázad egyik óriásának nevezik. De Önöknek meg kell érteniük, hogy ő aláaknázta a nyugati társadalom igazi alapját, a családot.

Összemosta a szerelmet és a szexet, és alapvetően a szabados szexuális életet támogatta, amely nyilvánvalóan a család felbomlását segíti. Ha ténylegesen elolvassák írásait – a könyvem dokumentálja, amit írt –, akkor lehetővé válik, hogy az olvasó Freud saját szavait olvashatja: ő önmagát a nyugati civilizáció ellenségének tekintette.

Ő önmagát a Rómát legyőző afrikai Hannibállal azonosította, és önmagát a római egyház értékei legyőzőjének tekintette. Freud ezt a saját szavaival mondja önmagáról. Vagy egy másik nagyon jó idézet Freudnak egy másik zsidó életrajzírójától. Freud egy másik zsidó társaságában utazott egy hajón Európából New Yorkba, és útközben ezt mondta zsidó útitársának: „Ezek az emberek azt hiszik, hogy gyógyszert viszek nekik, de ez nem igaz. Én mérget viszek nekik."

Meg kell vizsgálniuk annak természetét, amit Freud mondott, például azt, hogy ő a nyugati élet szépségét a szexualitás materialista elgondolására redukálta. Valójában a legvaskosabb felfogást képviselte: például az anális komplexumról szólva azt mondta, hogy személyiségünk kialakításának egyedüli módja az, ahogyan megtanultuk a bilizést. Istenemre mondom, ez a zsidó szélsőséges lelkület tipikus példája.

Ha megfigyelik a szélsőséges zsidókat, akkor tapasztalhatják ezt a rögzülést az emberi kiválasztásnál és a testből kiválasztott anyagoknál. Láthatják a filmjeikben, a színdarabjaikban, a humorban. Ez állandó és visszataszító jelenség. Szószerinti értelemben megmérgezték az értékrendünket, és Freud ennek élharcosa volt. Majd jött Boas, aki előtérbe helyezte az egalitarianizmus gondolatát, amely tagadta a faji különbözőségeket: azt hirdette, hogy a faj csupán kulturális, nem genetikai jelenség. Ez természetellenes és ellentmond a valóságnak.

Ők támogatták a bevándorlás minden fajtáját Nyugaton, és bátorították a faji keveredést világszerte. Állandóan népszerűsítették a faji keveredést, és megpróbálták divattá tenni, hogy fehér férfiak és nők nem-európai fajú egyénnel kössenek házasságot. Mégis minden zsidó szervezet a világon azt propagálja, hogy zsidók zsidókkal házasodjanak össze.

Minden jelentősebb zsidó szervezet Magyarországon és szerte a világon a zsidóknak zsidókkal való házasságát propagálja, de ha Önök vagy én magyarként, európai amerikaiként vagy fehér emberként azt mondjuk: azt szeretnénk, hogy a gyermekeink fehér emberrel kössenek házasságot, vagy meg akarjuk őrizni a fajunkat, akkor ők rasszistának és gyűlölködőnek neveznek minket. De ők maguk ezt űzik, és a képmutatás folytatódik.

Szittyakürt: *Hogyan gyakorol hatást a zsidó szupremácia a nyugati világra?*

Dr. Duke: Hogyan nem gyakorol? Ez a kérdés. Hatást gyakorol az árakra, amiket kifizetünk a dolgokért, arra, amit látunk a TV-ben, amit gyermekeink tanulnak az iskolában, a politikai folyamatainkra: hatást gyakorol arra, hogy fenyegetve vagyunk-e a terrorizmustól vagy nem: hatást gyakorol az alapvető értékekre, amelyekkel naponta élünk.

Ma a kulturális folytonosságunk mechanizmusait olyan emberektől vettük át, akik lényegében véve gyűlölik azokat az értékeket, amiket elődeink képviseltek. Valójában gyűlölnek minket, és jelenleg mégis ők kontrollálják a kommunikációs eszközeinket, a kulturális kifejezési eszközeinket és szó szerint megváltoztatták a képzőművészeti értékeket a világban.

Ezek azok az emberek, akik sohasem voltak művészek, mivel a zsidó irodalom mindig a faragott kép ellenzője volt. Ők a degeneráltság minden formáját propagálták és szándékosan arra törekedtek, hogy a nagy hagyományos képzőművészeteket megsemmisítsék.

Bizonyos emberek azt mondják, hogy a zsidók rászolgálnak a jelenlegi hatalmukra: lehet, hogy ők jobbak, mint mi, lehet, hogy eszesebbek, mint mi, de tényleg ilyenek-e? Mondjanak nekem olyan zsidó írókat, akik jobbak, mint Shakespeare, Milton, Nietzsche vagy Dosztojevszkij! Mondjanak olyan képzőművészeket, akik jobbak, mint Rembrandt, Michelangelo vagy Leonardo Da Vinci! Mondjanak olyan zeneszerzőket, akik jobbak, mint Csajkovszkij vagy Beethoven! Mondjanak nekem ilyeneket, és mi továbbléphetünk.

Ha tehát ők képviselik a szép új hullámát, ha ők képviselik a jót, akkor folyamatosan miért propagálják ezt a szemetet, ezt a Hollywood-i szemetet a mi társadalmunk számára? Így az értelmem azt mondja nekem, hogy ők nem jobbak. Bizonyos zsidók lehetnek megbízhatók, bizonyos zsidók csinálhatnak ellentmondásokat, és bizonyos zsidók eszesek. Ez kétségtelen, sőt a természettudományhoz bizonyos mértékig hozzájárultak. De sokkal nagyobb a nyugati civilizáció hozzájárulása: a természettudományhoz és a nyugati civilizációhoz túlnyomóan az európai népek járultak hozzá. Ha körülnéznek, csaknem minden technológiai, elektronikus és genetikai teljesítményt nem-zsidók hoztak létre.

Szittyakürt: *Milyen a helyzete a jobboldali mozgalmaknak Észak-Amerikában és Európában?*

Dr. Duke: Úgy gondolom, hogy bizonyos országokban ezek a mozgalmak jobbak, előrehaladottabbak, mint más országokban. A mozgalmak többnyire a vezetőik minőségét tükrözik az adott nemzeten belül. Bizonyos országokban jók a vezetőik, de a nép nem kész a változásra. De egy dolog biztos: a nemzeti örökség megőrzését célzó mozgalmak Magyarországon és az egész világon erősödnek. Ez van folyamatban, és én remélem és hiszem, hogy a következő 5-10 évben elérjük a kritikus tömeget és áttörést érünk el számos országban, áttörést az idegen uralommal szemben.

Szittyakürt: *Mi az Ön üzenete a magyar hazafiak számára és hogyan szállhatnak szembe ezzel a nagy hatalmú zsidó hálózattal?*

Dr. Duke: A magyarok gyakran mondják nekem, hogy a zsidók Magyarországon milyen hatalmasok, és igazuk van. A zsidók nagyon nagy hatalom birtokában vannak, a hatalommal összefonódnak, de a magyar nép hozzájuk képest óriási számbeli fölényben van. A magyar nép még mindig birtokosa a föld nagy részének, a házak zömének, az üzletek többségének, és bizonyosan ők rendelkeznek a szavazati jogok többségével. Mindannyiunk kötelessége öntudatra ébredni, felismerni a problémát, és akkor ők a saját érdekeiknek megfelelően kellő energiával, aktívan meg fogják védeni magukat, és a probléma megoldódott.

A probléma már nem létezik többé, ha mi magunk kontrolláljuk a magunk kormányát, a magunk médiáját, és elhatározzuk, hogy ezeket az érdekeket a médiánkkal tükröztetjük. Hiszem, hogy a magyar nép eléri ezt, de ez nem lesz könnyű győzelem.

A legnagyobb problémánk nem a tudás, még akkor sem, ha egyre gyarapítjuk a tudásunkat, hanem a legnagyobb problémánk az akaratunk. A politikai akaratunk, és az út, amelyen járnunk kell, hogy megnyerjük ezt a küzdelmet, a bennünk lakozó szenvedély felszabadításán keresztül vezet.

Ezért olyan furcsa azt hallani, hogy én olyan ember vagyok, akiről azt tételezik fel, hogy gyűlöletet hirdet. Én szeretetet hirdetek, és ez a szeretet az a hatalom, amely meg fog menteni minket. A szeretet, amely fel fogja szabadítani a szenvedélyünket, szabaddá teszi népünk szépségét, népünk megnyilatkozásait, népünk kultúráját, népünk értékeit. A mi népünk szószerinti értelemben lábnyomát hagyta a Holdon.

Mi megnyerhetjük ezt a harcot, és ehhez csak az kell, hogy a népünknek eme nagy eredmények által megnyilvánuló értelmét, ragyogó képességét és energiáját a túlélésünkre szenteljük, és győzni fogunk. Ennek meg kell történni, és ez meg is fog történni, ha lesz erőnk és szenvedélyünk.

Szeretem Dosztojevszkijnek azt az idézetét: „csak a szépség képes megszabadítani minket", és ő nem egyszerűen azt akarta mondani, hogy a szépség képes megszabadítani minket. Ő azt akarta mondani, hogy a szépség az, ami ihlet minket, egy szép eszme, egy szép gondolat, és ha rendelkezünk ezzel az ihlettel, rendelkezünk ezzel a szenvedéllyel, nemcsak ezt a harcot nyerjük meg, hanem olyan sors lehet az osztályrészünk, ami messze meghaladja őseink és gyermekeink legmerészebb álmait.

Élhetünk egy olyan társadalomban, egy olyan nemzetben és egy olyan világban, amely ugyan nem tökéletes világ, és sohasem lesz tökéletes világ, de a végtelen lehetőségek világa, a képzőművészetet, a művelődést gazdagító világ. Egy olyan világ, amelyben kevesebb a kábítószerrel való visszaélés, kevesebb az öngyilkosság, kevesebb a hajléktalanok száma, egészségesebb a családi élet, és valóban boldogabb a társadalom. Ha valóban meg van bennünk a szenvedély és a bátorság, valóban meg tudjuk teremteni ezt a fajta világot.

Az interjút készítette: Ifj. Gede Tibor

Ford: Tudós-Takács János

SZEMBEN A SZÉLLEL

Beszélgetés Schuster Lóránttal, a Magyar Nemzeti Front elnökével

Schuster Lóránt, a Magyar Nemzeti Front elnöke 1949-ben született Budapesten és nemzeti elkötelezettségű emberként, több mint 10 éve politizál aktívan. Korábban is ezt tette, csak az országosan is jól ismert P. Mobil rock-zenekar vezetőjeként, amely immár 37 éve működik. Pártvonalon először a Magyar Igazság és Élet Pártjában kezdett el politizálni, ebből 6 évet az elnökség tagjaként és négy évet Budapest főváros önkormányzatának képviselőjeként.

Szittyakürt: *Kérlek, mondj néhány szót a Magyar Nemzeti Frontról.*

Schuster: Négy évvel ezelőtt alakítottuk meg a Magyar Nemzeti Frontot, miután úgy éreztük, hogy sokkal közelebb kell kerülnünk a tettek terén az általunk képviselt elvekhez, mint az előző pártomban. Gyakorlatilag teljes illegalitásban dolgozunk, ami azt jelenti, hogy a média semmilyen módon nem vesz rólunk tudomást, mivel ez a legújabb módszerük. Hála Istennek, manapság már az a helyzet, hogy módunkban áll a saját médiánkat megteremteni, CD-k, DVD-k és az internet felhasználásával. Működik a Nemzeti Front honlapja (www.nemzetifront.hu) és kéthetente megjelenik egy szerény kivitelű, de jól sikerült újság, a FRONT. Rendszeresen járjuk az országot. Munkánk nagy része abból áll, hogy embertől emberig próbálunk tájékoztatni, hogy mi történt, mi történik és mi fog történni.

Sz: *Talán Te vagy az egyetlen a hazai politikusok közül, aki vette magának a bátorságot és találkozott dr. David Duke volt louisianai képviselővel, aki a világszerte legolvasottabb anticionista könyv szerzőjeként a magyar kiadás megjelenése alkalmából a kiadó meghívására érkezett hazánkba.*

Sch: Nagyon tartalmas és hasznos megbeszélést folytattunk Duke úrral, amelynek középpontjában természetesen a világ jelenlegi legnagyobb tabujának számító, és a zsidó szupremácizmus minden más népre káros tevékenységét leleplező könyvével kapcsolatos témák álltak.

Olvasva a könyvet, az az érdekes benne, hogy ha valaki komolyan elmélyed ebben a témában, akkor többé-kevésbé ugyanazokhoz a forrásokhoz jut el és a forrásokon keresztül ugyanazokra a következtetésekre jut, illetve kell jutnia. Nagy meglepetés volt számomra, hogy a könyvben például megtaláltam azt az idézetet, amit Herzl Tivadarnak *A zsidó állam* című könyvéből idézett, amit én most a néhány héttel ezelőtt kirobbant eseményeknél el is mondtam a Kossuth téren. És ez azért érdekes, mert én pont azt a részt idéztem, amikor azt írja: „...amikor süllyedünk, akkor a forradalmi proletáriátus élcsapatává válunk, és amikor emelkedünk, akkor velünk emelkedik a pénztárca szörnyű hatalma."

Sz: *A köztetek történt beszélgetés hanganyagát rögzítettétek és dr. David Duke azt időközben már három részletben feltette a saját honlapjára, amelyet elmondása szerint havonta több millióan látogatnak.*

Sch: Amikor az ember végigolvas egy ilyen könyvet és olyan mennyiségű és olyan erejű információt kap, ami után az ember, ha nincs elég hite és tartása, akkor a végére teljesen elkedvetlenedik és azt kérdezi: mi a fenét lehet csinálni, ha ezek mindenhol ott vannak, minden az övék, mindent lefoglaltak, minden meg van tervezve – cion bölcsei kitalálták, végigviszik, megcsinálják. És nagyon fontos minden nemzetben, legyen az amerikai vagy magyar, hogy kilóra megvásárolt magyarok vagy amerikaiak segítik őket terveik megvalósításában, mert ez az egész anélkül nem is működhetne. Mert önmagukban nem valószínű, hogy megtudnák csinálni, ezek nélkül a megvásárolt segítőik nélkül. Legalábbis Magyarországon biztos, hogy nem. És ezek után, hogy elolvas egy ilyen könyvet az ember és indulatokat, méghozzá komoly indulatokat vált ki belőle és sok esetben, ha az ember csak az érzelmeire hallgat, ez nem igazán jó. Mert egyszerűen szükségünk van a reményre, hogy mindezek a szomorú tények ellenére mégis lesz magyar feltámadás. Ehhez az adja a legnagyobb erőt, hogy tudjuk: az igazság a mi oldalunkon áll. Az igazság a mi valódi erőnk. És ha valaki elkezdi elkendőzni az igazságot, akkor nekünk fel kell lépnünk ellene. Nevén kell neveznünk a dolgokat, mivel még soha nem sikerült legyőzni egy ellenséget annak megnevezése nélkül.

Sz: *Hogy látod a magyarországi helyzetet?*

Sch: Nem könnyű a dolgunk nekünk itt Magyarországon. Ha olyan nagy országoknak, mint amilyen az Amerikai Egyesült Államok, Anglia, Franciaország, Németország ezekkel a gondokkal kell megküzdenie, akkor el lehet képzelni, hogy milyen nehéz a mi helyzetünk, ahol a jelenleg tízmilliós kis magyar nemzet, természetesen körülbelül három és félmillió magyarral körülvéve a trianoni határokon kívül, a világ harmadik legnagyobb zsidó közösségével "büszkélkedhet". És ez azért érdekes, mert Izrael és New York után Budapesten él egy helyen a legnagyobb egységes zsidó közösség.

Nálunk ez a probléma nem most kezdődött, hanem már a 19. század második felében. Talán nem véletlen, hogy a világon először Magyarországon jelent meg már 1880-ban az első antiszemitikus folyóirat, és Istóczy Győző parlamenti képviselő éveken keresztül adta ki ezt a folyóiratot és hihetetlenül pontosan látta, amit az emberek többsége még ma sem, és azért örülök, hogy dr. David Duke könyve Magyarországon kapható, mert tökéletesen beillik abba a sorba, amelyet akár a mi Istóczynk, vagy akár a Roger Garaudy cionizmusról szóló könyve, vagy Szolzsenyicinnek a kétkötetes műve képvisel, amely nemrég magyarul is megjelent, és a zsidók és az oroszok együttéléséről szól a cári birodalomban, illetve a Szovjetunióban.

Ahogy Duke úr könyvében is olvashatjuk, mára az a furcsa helyzet alakult ki – és ez Magyarországon is jól érzékelhető –, hogy az egykori bolsevistákból lettek napjaink legnagyobb kapitalistái. Ez csak akkor érthető, ha tudjuk, hogy mindkét emberellenes irányvonal zsidó gyökerekből táplálkozik és mindkettő csak egy külső máz vagy álarc a cionista világuralmi törekvések megvalósításához. Nagyon érdekes az az önvallomás, amely a londoni kiadású *Jewish Cronicles* című zsidó újságban jelent meg 1917-ben, és arról szól, hogy milyen büszkék a a zsidók szovjet forradalomra, miután annyi, de annyi közös van a Talmud és a kommunizmus eszméi között.

Sz: *Szintén nagyon furcsa és sokak számára teljesen érthetetlen jelenségnek tűnik, hogy a közismert zsidó-arab, ill. zsidó-muzulmán ellentét ellenére a zsidó globalizációs törekvések keretében és támogatásával folyik az európai országok főleg muzulmánokkal történő felhígítása. Mi erről a véleményed?*

Sch: Nagyon érdekes, hogy a franciaországi főrabbi, miután arab fiatalok gyújtogatták a zsinagógákat és támadták a zsidókat – ez néhány évvel ezelőtt történt –, azt nyilatkozta, ezek után és ennek ellenére, hogy „nem az arabok az igazi ellenségeink".

Szerintem a zsidók arra használják a muzulmánokat az európai bevándorlásuk támogatásával és elősegítésével, hogy ezáltal szétzüllesszék a még masszívnak mondható nemzeteket. Egy multikulturális kotyvalékot sokkal könnyebb irányítani, mint egy hagyományát megőrző egészséges, öntudatos népet.

Sz: *Hogyan látod a nemzeti elkötelezettségű oldal feladatait a jövőre nézve?*

Sch: David Duke könyve kapcsán én úgy érzem, elérkezett az idő, hogy azok az erők, akik ezekkel a látható és bizonyítható zsidó felsőbbrendűséget érvényesíteni akaró törekvésekkel szemben állnak, éljenek bárhol a világon, megszervezzék magukat, találkozzanak időről időre, kiadványokat jelentessenek meg, konferenciákat tartsanak. Meg kell végre nemzetközileg is szervezni a nemzeti erők közösségét a cionizmus világhatalmi törekvéseivel szemben.

Schuster Lóránt és dr. David Duke

A KITARTÁS.HU NYÍLT LEVELE A HÍR TELEVÍZIÓHOZ ÉS A „JOBBOLDALHOZ"

2006. október 25 – szerda, 14:38 A Hír TV október 24-i, interaktív telefonos műsorában, az identitásában tévelygő posztkommunista műsorvezető elvtárs, Gyurcsány Ferenc judeo-liberális fináncdiktatúráját lépten nyomon „fasisztoidnak" nevezte, majd mindezt megfejelve, miután az egyik betelefonáló a brutális rendőri terrorral kapcsolatos személyes élményeiről mesélt, elmésen közbeszólt, ti.: „Ki gondolta volna, hogy visszajönnek a '30-as évek?".

Bizony, bizony! Nem a negyvenes évek második fele, vagy az ötvenes, hatvanas, hetvenes évek! Dehogy! A harmincas évek. Ez azért bőven kimeríti a csintalanság fogalmát. De továbbmennék: ezeket a bebőfögéseket egy bolsevik történelemkönyveken nevelkedett, levitézlett, ezáltal a magát másik oldalnak nevező táborban szerencsét próbáló, új egzisztenciát építgető, gátlástalan hazudozó tudatos közvélemény-butításának nevezném. Ez úton értesítjük az „ismereteit" bolsevista emlőkből magába szívó, műsorvezető elvtársat, és egyben a Hír TV szerkesztőit, hogy ha van ideológia, ami kibékíthetetlen ellentétben áll a finánctőkével, a nagytőkével, és az ezekkel szorosan összefonódó, népnyúzó politikai maffiával, akkor az a fasizmus, nemzetiszocializmus.

Persze előfordulhat, hogy ez egyeseket igen kínosan érint, de a tények, mint tudjuk, makacs dolgok, és az igazságot nem befolyásolják személyes szimpátiák vagy antipátiák.

Adolf Hitler nevében, mint nemzetiszocialista, egyszer és mindenkorra visszautasítom, hogy a mai magyar, vagy akár nemzetközi politikai közélet szellemi törpéit, ezeket az öncélú megélhetési percemberkéket, bárki bármilyen körülmények között, a Führerhez, és nemzetrontó rablógazdálkodásukat a nemzetiszocialista eszmerendhez hasonlítsa! Mint hungarista, Szálasi Ferenc nevében visszautasítom, hogy a szenilitás ritkán tapasztalhatóan mély bugyraiban vergődő Csurka István, a személyiségzavaros, beteges hazudozó Gyurcsány Ferencet ahhoz a Nemzetvezetőhöz hasonlítsa, aki néhány év leforgása alatt, minden elnyomás és üldöztetés ellenére, a magyar mozgalomtörténet valaha létező legnagyobb, legnépesebb mozgalmát, a Hungarista Mozgalmat életre hívta, majd a nemzet bolsevizmus elleni heroikus küzdelmét vezette, egészen mártíromságáig!

És mivel igen általános, mindennapi jelenséggel állunk szemben, egyben felszólítom az úgynevezett jobboldal összes képviselőjét, hogy amennyiben a jövőben, a szemben lévő padsorokban helyet foglaló kenyeres pajtásaik „lenácizznák" őket (senki sem tudja nálunk jobban, hogy ez mekkora hazugság) próbáljanak meg a „vissza-nácizás" helyett valami mással riposztozni! Ha mindenáron történelmi példákkal szeretnének előhozakodni, bármennyire nehezükre is esik, erőltessék meg csöppnyi agyukat, és kotorjanak elő néhány kommunista tömeggyilkost homályos történelmi ismereteik mélyéről!

Felhívnám az elvtársak figyelmét, hogy Sztálin elvtárs, „a legújabb kutatások szerint", már nem a „népek nagy tanítója", hanem egy beteges, őrült tömeggyilkos, akinek a legszerényebb becslések szerint is legalább százmillió emberélet terheli a lelkét! S mint ilyen, kevéssé valószínűnek tűnik már az a tétel is – legalábbis, minden épelméjű ember számára –, miszerint „Isten oldalán küzdött volna, a jó szövetségesekkel vállvetve, az Antikrisztus Hitler ellen". Magyar viszonylatban tudom ajánlani Kun (Kohn) Béla vörös terrorját, vagy akár Rákosi (Rosenberg) Mátyás totális vörös diktatúráját, vagy Péter Gábor (született: Auspitz Benjamin) ávós, tömeggyilkos terrorszervezetét, akiknek becsületes, tiszta magyar emberek megszámlálhatatlan ezreinek élete szárad a „lelkén"! Nem is értem (vagy mégis?), hogy magukat jobboldalinak nevező tényezőknek, miért pont Szálasi Ferenc vagy Adolf Hitler neve jelképezi a legfőbb rosszat és gonoszt?

Elvtársak a „jobboldalon"! Legalább a látszatra próbáljanak már odafigyelni!

Végvári Levente Attila [kitartas.hu]

SUSZTER-TÖRTÉNÉSZ KAPTAFA NÉLKÜL!

Ungváry Krisztián szereptévesztései és rágalmai

A Magyar Narancs 2006. november 23-i számában az „Ordasok között – A tudós" című cikkében Ungváry Krisztián személyemet többszörösen megrágalmazta és személyiségi jogaimat sokszorosan megsértette. Írása oly felületes, hogy még féligazságnak sem mondható. Jó esetben túl keveset tud, és azt is rosszul, rossz esetben kimeríti a rosszindulatú rágalmazás súlyos bűnét. Kijelentéseket tesz olyan tudományok területén is, melyekhez definitíve nem ért: a teológia és a pszichiátria; és olyan dolgokról is nyilatkozik, melyekről nincs elégséges ismerete: életemről, és Ft. dr. Hagemannal való kapcsolatomról. Teológiai kijelentései és személyiségemről tett megállapításai súlyos hozzá nem értésről és tudományos szakszerűtlenségről árulkodnak, főleg ha meggondoljuk, hogy a személyes ismeretség teljes hiányában nyilatkozik személyemről. Ezzel vét történész volta sarkalatos követelménye ellen is: a múlt eseményeivel – az én múltam eseményeivel kapcsolatban is – megfelelő forrásokat megfelelő kritikával kell kezelni. Ez itt nyomaiban sem fordul elő. Ezáltal írása rágalmazás és gyalázkodás, pletykákon, alaptalan feltevéseken és helytelen logikával levont következtetéseken alapuló rosszindulatú fércmunka, hazugság. (A Sátán a hazugság atyja.) Az alábbiakat az Ungváry úr által megtévesztett olvasók kiegyensúlyozott felvilágosítására szánom, ismerve és tisztelve az ősi római közmondásokat: Calumniare audacter, aliquid semper haeret (rágalmazz bátran, valami mindig megragad), és: Sed audiatur et altera pars (de hallgattassék meg a másik fél is).

1. Válaszul előszó gyanánt szólnék írásának bevezető állításairól. David Duke nem a Ku-Klux-Klan vezetője volt, hanem csak egyik csoportjának.

Dr. David Duke Amerikában valójában nem fajgyűlő, hanem a fehér faj és minden más faj egyelő jogainak védője. Tényleg volt börtönben koncepciós módon adócsalással vádolva, de a tizenhárom havi fogsága alatt az adóhivatal arról értesítette, hogy neki van tartozása Duke felé.

Ami személyemet illető szavait illeti.

2. A Pannon Front című lapot sok mindennek lehet nevezni, de nemzetiszocialistának és nyilasnak csak egy '60-as évekbeli proletár házmester igényességével lehet. Ez a már rég megszűnt lap világnézetileg erősen eklektikus volt: soha semmilyen politikai cikket nem írtam benne, csak filozófiai és teológiai tanulmányokat. Ungváry úrnak vajon mi ezzel a baja? Ma a *Szittyakürt* című, kéthavonta megjelenő lapban (amelynek főmunkatársa vagyok) publikálom rendszeresen cikkeimet.

3. Ungváry úr egyik legfőbb rágalma az, hogy engem egy bizonyos Zalai Emil „Lázár" fedőnéven az 1960-as években állambiztonsági ügynökként foglalkoztatott, és jelentéseimmel én juttattam börtönbe Hagemann Frigyest. Sőt, mint avatott történész és pszeudo-pszichiáter, Ungváry úr azt is tudja, hogy „lelkes besúgó" lettem. A valóság ezzel szemben a következő:

a) Sohasem voltam állambiztonsági ügynök, ezért fedőnevem sem volt.

b) Most hallottam először, hogy volt valaha egy bizonyos Zalai Emil nevű állambiztonsági tiszt, ezek szerint azonban Ungváry úr valamiért, ő dolga, ismeri őt.

c) Ungváry úr szerint tevékenységem „fundamentalista gyökerekből" származott. Válaszul csak annyit, hogy mindig igyekeztem hű maradni mindahhoz, amit a fundamentális teológiában tanultam, ez minden katolikus joga és kötelessége. Konzervativizmusom nem heveny, hanem tanult és tudatos, vagy ha tetszik, krónikus. Ez ugyanis az Egyház kötelessége: megőrizni a krisztusi hitletéteményt.

d) Ungváry úr azt írja, hogy „labilis a személyiségem", és „*valószínűleg* ez lehet az a pont, ahol az állambiztonságnak sikerült engem munkára motiválni". De, először is, még soha sem találkoztunk személyesen, másodszor ő nem pszichiáter, főleg nem távolból, hogy ilyeneket kijelentsen. Harmadszor pedig soha semmilyen motiváció nem tudott rávenni, hogy Isten ellenségeivel együttműködjek. Milyen alapon tesz ilyen kijelentéseket? Egy sztálinista kiszólásba ez belefér, de teljességgel szakszerűtlen és egy kultúremberhez méltatlan.

4. Hagemann Frigyes börtönbe juttatásában a fentebbiek alapján semmilyen szerepet nem játszhattam. Való igaz, hogy Hagemann nominalista szkepticizmusával, történelmi relativizmusával és a katolikus dogmatikával szembenálló teológiai nézeteivel erőteljesen szembeszálltam. De az a feltételezés, hogy ez a teológiai szembenállás motivált engem arra, hogy együttműködjek az állambiztonságiakkal, vagy koncepcionális rosszindulatból, vagy a korszellemről és annak érdekösszefüggéseiről való teljes tudatlanságból levont következtetés. Hiszen nem kell történész annak felismeréséhez, hogy ha Hagemannról az állambiztonságiaknak abban az időben valaki azt jelentette volna, hogy szemben áll a katolikus Egyház dogmatikus tanításával, ő nem börtönt, hanem Kossuth-díjat kapott volna. Köztudomású ugyanis, hogy a marxista világnézetet valló kádárista államnak nem azok tettek szívességet, akik az igaz tanítást hirdették, hanem akik azzal legalább részben szemben álltak. Senkinek nem kell sem állambiztonságinak, sem antiszemitának, sem szélsőkonzervatívnak lenni ahhoz, hogy a modernista-relativista tanokkal szembeszálljon. Ennek viszont semmi köze a kizárólagos liturgikus újításokat bevezető II. Vatikáni Zsinathoz, amelynek ellenkezőjét Ungváry szakszerűtlenül állította. Hagemann a velem folytatott teológiai vitától teljesen függetlenül, a Regnum Marianum papi közösség keretén belül folytatott tevékenysége miatt került börtönbe, több paptársával együtt, a harmadik ún. regnumi per során 1971-ben.

Hogy Hagemann zsidó származású-e vagy sem, ez lehet, hogy érdekli Ungváry urat, de engem sosem érdekelt. Én az eretnekségeivel szálltam szembe és nem a származásával. A mi '50-60-as éveink nem erről szóltak. Ezt mindenki tudhatja, egy történész miért nem?

Ungváry úr állítása szerint képtelen rágalmakat terjesztettem Hagemannról. Én nem rágalmaztam, hanem vádoltam őt eretnekséggel. Ezt elvállalom: „Na és?". Ugyanakkor Ungváry nem vádol engem, hanem alaptalanul rágalmaz. Vádol, sőt idézi állítólagos jelentésem, miszerint Hagemann „nem iszik"; aljas vagyok Kiszely Istvánnal együtt; kettőnk besúgásának eredménye, hogy Hagemannt bebörtönözték és ott egészsége megromlott. Arról Kiszely úrnak kell tudnia, hogy volt-e dolga az istentelenekkel. Én sosem ismertem őt. Hagemann már a börtön előtt súlyosan és köztudottan beteg volt. A Solidaritas htsz-ben a '60-as évek derekán azért alkalmazták bérelszámolóként és nem fizikai munkásként, mert tudták, hogy gerince beteg. De hát érdeklik-e Ungváryt a tények?

5. A *Magyar Nemzet* 1970-ben valóban azzal vádolt meg, hogy személyi igazolványomba hamis tudományos fokozatokat jegyeztem be. Az már Ungváry úr kitalációja, hogy még a „Tudós" előnevemet is én jegyeztem be. Nem volt szükségem arra, hogy ilyen bejegyzéseket önkényesen tegyek. A Római Katolikus Központi Hittudományi Akadémián 1958-ban baccalaureátusi, 1969-ben licencia fokozatot szereztem. Abban az időben ezek a végzettségek képesítettek arra, hogy filozófiai és teológiai tárgyakat felsőoktatási intézményekben oktassak. Nevem már a születési anyakönyvi kivonaton „Tudós-Takács", amelyet a rendőrség jegyzett be, nem én. Ezekről természetesen dokumentumaim vannak. De a tények érdeklik Ungváry urat, vagy csak a politikailag korrekt rágalmazás? A Magyar Nemzet 1970-es cikke ellen helyreigazítást követeltem, amelynek nem adtak helyt, sajtópert nem indíthattam az akkori politikai helyzet miatt. Egy ügyvéd azzal utasította el ügyem képviseletét: „Nem lehet az ördögtől az ördög öreganyjához fellebbezni."

6. A rendszerváltást követően valóban folytattam tudományos tevékenységet. Többek között lefordítottam a már 2002-ben megjelent *Summa Theologiae*, Aquinói Szent Tamás alapvető művének első részét. Az Ungváry úr által alaptalanul nemzetiszocialistának és nyilasnak nevezett *Pannon Front*ban számos filozófiai és teológiai cikket publikáltam, és 1992-94 között az azóta anyagi okok miatt megszűnt *Veritas* filozófiai és teológiai folyóirat főszerkesztője voltam. „Kádár erkölcsi züllesztése" címmel nem a már rég megszűnt *Vér és Becsület*, hanem a Pax Hungarica nevű kulturális egyesület szervezésében tartottam előadást. Ungváry úr szerint előadásom alapja „minden bizonnyal saját feldolgozatlan élményeim" voltak, amely véleményét csakis távdiagnosztizálással szerezhette személyes találkozás híján. Előadásomat tényekkel és nem élményeimmel támasztottam alá, tényekkel, amelyek következményeit egész országunk szenvedi.

Az eddigieket összefoglalva: Ungváry úr semmivel sem bizonyítja, és nem is tudja bizonyítani rágalmait, a másik felet nem hallgatta meg: sem történészként, sem újságíróként nem tiszteletreméltó ezen írása. Úgy tűnik, hogy rágalmazó cikkének igazi oka nem én vagyok, hanem a tény, hogy én fordítottam és mutattam be David Duke könyvét. Ő nem akar e könyvvel legitim történelmi tények és érvek segítségével szembeszállni, inkább a modern liberális eszközhöz nyúl: személyemen keresztül akarja lejáratni, hiteltelenÍteni. Az ő alapállása így összegezhető: Én már döntöttem, ne zavarj össze a tényekkel! A tények nem érdeklik őt, ha azok nem egyeznek rögeszméivel, akkor az a tények baja, amint ezt Hegel is megállapította. Aquinói Szent Tamás helyesen állapítja meg, hogy egy kijelentés igazságértéke nem az azt kimondó személy mivoltától, hanem egyedül attól függ, hogy az illető személy milyen érvvel támasztja alá állítását. Történészhez méltóbb lenne, ha Ungvári Krisztán megfogadná a suszterek bölcsességét: „Suszter, maradj a kaptafánál!"

Ungváry cikke személyemet akarja lejáratni és hitelteleníteni rágalmaival. Az ügynökkérdésnek már maga a felvetése is sérti személyiségi jogaimat, hiszen nem vagyok közszereplő, de ráadásul még rágalom is.

Remélem, hogy Ungváry úrban jogi lépések megtétele nélkül is lesz annyi becsület, hogy helyreigazító cikkben korrigálja rágalmazó állításait.

Budapest, 2006. december 1.

Tudós-Takács János
filozófus, teológus

Terebessy Emőke

BUKTATÓ KÖVEK

Csodálni való az a rengeteg ötlet, amely a zsidóknak eszébe jut, hogy miképp lehet pénzt keresni, mi módon emlékeztessék a világ népeit a németek bűneire, miképp meaculpáztassák és alázzák meg azokat.

A zsidó nép állandóan a nácik hat évtizeddel ezelőtti bűneiért követelőzik, emlékezteti azt a generációt, amely akkor még meg sem született, apáik, nagyapáik állítólagos bűneire.

A zsidóság akkori szenvedéseiért ma, ahol lehet, bosszút liheg. Minden a bosszú jegyében működik, s magukat annak dacára, amit a palesztinokkal és a libanoniak ellen elkövettek, humánus népnek tartják a világ előtt.

Csodálatos az is, hogy akadtak országvezetők, akik Izraelt állandóan tömik fegyverekkel, s nem ítélik el barbár cselekedeteikért.

„A holocaust-túlélőknél" – írja Helles Pick angol újságíró – „az emlékezésben még normális körülmények között is zavar állhat be. Nem lep meg bennünket, hogy a holocaust-túlélőknél ez a zavar fokozottabb erővel működik. Egyes események talán nem úgy történtek, mint a valóságban, ehhez fantázia is hozzájárul."

Már több mint 6000 emlékeztető (szobrok, múzeumok stb.) díszíti Németországot.

Hitlert többek között az állítólagos nagyzási hóbortjaiért is elítélték. Nem tudom, akkor pl. a berlini 3 focipálya nagyságú, kétezernél is több betonoszlopból álló „emlékmű" a Brandenburgi Kapu közelében mi lehet, ha nem nagyzási hóbortja a zsidóknak? De aki azt hiszi, hogy ezzel elérték a csúcspontját az „emlékeztetésnek", az téved! Még lesz egy központi holocaust-múzeum, hasonló a Jeruzsálemihoz és a Washingtonihoz és egy új „Topographie der Terrors", és még több száz kisebb NS-emlékmű, amelyekkel teletűzdelik Németországot. Ezekre mindig van pénz! Lipcse városa teljesen eladósodott, de mert megengedte, hogy ott is épülhet egy hatalmas holocaust-épület, azért sok pénzt kapott!

Az elmondottak ismeretében mégis új emlékeztetőknek nevezhetjük az úgynevezett „buktató köveket" (Stolpersteine). Ismét egy betegagyú, de jó üzleti érzékkel rendelkező kölni „művész" (?) Günter Demnig találta ki. Ő is azon zsidók közé sorolandó, akik intenzíven keresik az ilyen és hasonló élményeket: különösen tehetségük van és fantáziájuk a pénzszerzésre. A találmány: a járda kövei közé – azon házak előtt, ahonnan zsidókat vittek el, vagy távoztak önként és nem tértek vissza – alumínium-réz keverékből kockákat iktatott be, ezeken feltüntetve a zsidók nevei, adatai szerepelnek. Arra szolgál ez a „buktató kő", hogy a ma embereit emlékeztesse rájuk.

Ma már több német városban sikerrel elvégezte munkáját a „művész", s jól keresett is ezzel.

Szerencsére akadt a zsidók részéről is tiltakozás Eva Titchauer Moriz személyében, aki azzal érvelt, hogy a járdán emberek járnak, s az emlékköveket lábbal tiporják, a gyerekek rágógumival vontak be köveket, a kutyák ürülékét a köveken szétkenték, tehát megbecstelenítették a zsidók emlékét és így aligha okozhattak ezekkel a kövekkel a zsidók hozzátartozóinak, a túlélőknek örömet.

Több városban a művész pl. meg sem kérdezte a hitközséget ehhez az akcióhoz és a várostól sem kért engedélyt. Lipcse városa, ahol a holocaust-múzeum épül majd, azonnal tiltakozott a buktató kövek ellen, akárcsak a müncheni hitközség, amely veszélyesnek tartja a buktatókat. Jön a fagy, elcsúszhat rajta valaki és kitörheti a lábát...

A németországi zsidók központi tanácsának elnökhelyettesnője azzal érvelt: „Abszolút elviselhetetlennek tartom, hogy csizmával, cipővel tiporjanak a náci rezsim áldozatainak nevén..."

Nekem lenne pár ötletem „Günter művész úr" részére: Nem találom igazságosnak, hogy csak a hitsorsosainak készít ilyen köveket a járdára. Szívesen adakoznék én is, és biztosan mások is, ha buktató kövek készülnének azon német civilek emlékére is, akik az amerikai vagy angol légi terror következtében foszforbombák által pusztultak el. Helyezzen el ilyen köveket a művész a magyarországi, vietnami, afganisztáni, iraki civil lakosság ellen elkövetett gyalázatos bűnökre is emlékeztetve.

Megkülönböztetésképpen a metál lapokat virág formában kérném elhelyezni az USA főkonzulátusa elé a járda kövei közé – essenek végre azok a tettesek is hasra...

KOÓS KÁLMÁN
1915–2006

Koós Kálmán

Csak most jutott el hozzánk a szomorú hír, hogy az emigrációs hungarista sajtó évtizedeken keresztül fő-munkatársának számító Koós Kálmán hosszú betegség után, 2006. júliusában, 91 éves korában a Colorado állambeli Denver (USA) városában elhúnyt.

Koós Kálmán 1915-ben született Nyíregyházán és Egerben nőtt fel. 1935-ben továbbtanulás végett került aztán Budapestre. Négy nyáron mint cséplési ellenőr hosszú heteket töltött uradalmi cselédek és mezőgazdasági munkások között. Pesten kétszer is meglátogatta a hírhedt Mária Valéria telepet. Az így szerzett tapasztalatok érlelték meg benne azt az elhatározást, hogy megpróbáljon valamit tenni a magyar nép érdekében. 1937-ben belépett a Pálffy Fidél-féle nemzetiszocialista pártba. A párt egyik közlönyében jelent meg első politikai vonatkozású cikke. Amikor Hubay és Vágó hungarista képviselőket megfosztották mandátumuktól, akkor csatlakozott a Nyilaskeresztes Párthoz, ahol az Ifjúsági Szervezet munkájába kapcsolódott be, mint az Országos Ifjúsági Központ tagja. Az ifjúsági vezetőknek havonta küldtek ki anyagokat, amiket az ifjúsági összejöveteleken felhasználhattak. Szalai Pál lemondása után ideiglenesen a Budapesti Ifjúsági Főkerület vezetője volt. 1941 telén átvette a hódmezővásárhelyi Ifjúság című lap szerkesztését, de ez a munkája nem sokáig tartott, mert két írása miatt a hatóság betiltotta a lapot. A Párt Propaganda Osztályának megbízásából időnként vidékre ment a politikai szervezetek részére előadást tartani. Egy alkalommal az Összetartás című napilapban jelent meg egy írása.

1945 elején a Mozgósítási Minisztérium törvény előkészítő bizottságának a munkájában vett részt az Ifjúsági Szervezet képviseletében. Márciusban ifjúsági vezető tanfolyamot tartott Győrben. A tanfolyam három hétig tartott s amikor véget ért, a hadi helyzet úgy megváltozott, hogy Győrt el kellett hagynia s nemsokára az országot is.

Először Franciaországba került, majd kivándorolt Amerikába.

Amikor Henney Árpád a negyvenes évek végén megkezdte az emigrációs hungarista szórványok újjászervezését, csatlakozott hozzá. Írásai a Mozgalom időnként nevet változtató lapjaiban, az Út és *Cél*ban, a *Cél*ban és a Hungarista *Tájékoztató*ban jelentek meg.

Politikai és történelmi témájú írásai fontos támpontot nyújtottak évtizedeken keresztül mindazoknak, akik legújabbkori történelmünket nem csak a jól ismert zsidó történelemszemlélet szemüvegén keresztül akarták megismerni.

Mindeközben a szépirodalommal is kacérkodott s még Budapesten egy antológiakötetben két verse is megjelent. Franciaországi tartózkodása alatt pedig egy kanadai magyar lap közölte le egy novelláját.

Az ő kezdeményezésére indult meg a Nagyasszony Alap, Szálasi Ferenc özvegy édesanyjának a megsegítésére.

Végig kitartott az évek során különböző szerkesztők által irányított, úgynevezett „zöld lapoknál". Legutóbb Ujlaki Miklóssal vállvetve harcoltak a hungarista sajtó megtartásáért. Kántor Béla halálával, 1999-ben azonban végleg megszűnt az emigrációs hungarista újságkiadás s ezzel az ő működése is véget ért.

1960-ban jelent meg Argentínában a Hungarista Mozgalom kiadásában a *Voltunk, vagyunk, leszünk* című könyve, amely az otthon kiadott számtalan gyalázkodó és hazug fércmunkával ellentétben, a Hungarista Mozgalom történetével kapcsolatban bemutatja az érem másik oldalát is. A könyv azóta a Gede Testvérek kiadónak köszönhetően már Magyarországon is megjelent és eddig két kiadást élt meg.

Szintén szerepelt egy hosszabb tanulmányával a PERÚJRAFELVÉTEL – Bűnös volt-e Szálasi Ferenc? című, 1997-ben Németországban kiadott antológiában is.

Halálával Ujlaki Miklós és Polgár Lajos után az emigrációs hungarista sajtó egyik legmarkánsabb munkatársa hagyott itt bennünket.

Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Koós Kálmán

A JÖVŐ

(*Az alábbi írás a szerző utolsó írása, amelyet 1999. augusztusában vetett papírra és a Magyar Összetartás 1999. novemberi számában látott napvilágot.*)

Megtörtént a csoda: a szovjet bolsevizmus agyagkolosszusa leomlott. Bár milliók imádkoztak ezért, és várták reménykedve, nem látszott valószínűnek, hogy a mi életünkben ez bekövetkezik.

Tehát megtörtént a csoda Magyarországon. Eltűntek a szovjet katonák, a vörös zászlók, a szovjet csillagok, a fegyveres munkásőrség, a Politikai Bizottság, a Központi Bizottság és a Kommunista Párt egyeduralma. Újjászületett a többpárt-rendszer, a parlamenti demokrácia, és jött valami, amit úgy hívnak, hogy szociális piacgazdaság. Nyugodtabban lehet lélegezni, bár a nemzetet még mindig gyötri a politikai asztma.

De történt más csoda is. Például a Habsburgok rájöttek, hogy ők tulajdonképpen magyarok és nem osztrákok. Vajon hogyan fogják ezt bebizonyítani?

Aztán megtanulhattuk, hogy mindegy, zsidók vagy nem zsidók a bankvezérek. Mentalitásuk, kapzsiságuk egyforma. Sajátságos lelkületük független fajtól és vallástól. Nyugodt lélekkel zsebelnek be évente 60-70 millió forintot. Mennyi kamatot kell egyéneknek és vállalatoknak kiizzadniuk a szegény Magyarországon, hogy csak egy-egy személy ilyen túlfizetést kaphasson!

A kommunista rezsim idejében a termelő eszközök az állam tulajdonában voltak. A nagy fordulat után a nemzet vagyonának nagy részét, benne vitális fontosságú vállalatokat eladtak külföldi kapitalistáknak. Kik látják most a termelés hasznát? Magyarok? Nem. Külföldi tőkések, ami azt jelenti, hogy nem csak az iszonyú nagy külföldi kamat és tőketartozás megfizetésére kell összegürcölni devizát, valutát, hanem ezeknek a tőkéseknek is, hogy vállalatuk jövedelmét magukkal vihessék a hazájukba.

Azt hittük, hogy az országba a nemzeti vagyon kiárusítása folytán befolyt sok százmillió dollárral csökkentették a Kádár-rezsim alatt felgyülemlett óriási államadósságot, aztán kiderült, hogy az adósság nem hogy csökkent, de még jobban megnőtt.

A parasztnak nem adták vissza a földjét, hanem árverésen kellett visszavásárolnia. Aztán hol a tejet, hol a disznót, hol a gyümölcsöt nem tudja eladni, mert az agrár Magyarország külföldről importál élelmiszert. Ez az út az Egyesült Európába!

A nemzetiségi probléma megnőtt, megváltozott. A háború előtt és alatt a legnagyobb népszemélyiség a zsidóság volt. Ma a cigányság, amely a háború előtti néhány tízezerről több mint fél millióra növekedett. Évszázadokon át különösebb probléma nem volt velük. Élték a maguk sajátságos, gyakran félnomád életüket, megtartották nyelvüket, szokásaikat, befolyásolták a magyar zenét, híres zenészek emelkedtek ki közülük, de általában a magyarság nem tett semmit, hogy primitív állapotukból kiemelje őket. Igaz, nem is kívánták, jól érezték magukat benne. Írók mókás alakot formáltak a cigányból, Gárdonyitól Zilahy Lajosig. De nem is szenvedtek olyan szörnyű üldözéseket, mint valamikor egyes nyugati államokban, ahol úgy vadásztak rájuk mint a nyulakra, vagy egyszerűen felakasztották őket.

A nagy tömeg azonban erőt jelent. A cigányság öntudatosult. Társadalmi és politikai szervezeteket létesítettek, egyre több az intellektüel foglalkozású közöttük és követelik a helyüket a nap alatt, illetve Magyarország földjén. A probléma ott van, hogy hosszú idő fog eltelni, amíg a cigányság a megszokott sajátos gondolkozásmódjából, életformájából ki tud nőni.

A zsidóság a holocaust ürügyén meg nem szűnő követelésekkel lép fel az állammal szemben. Az állam fizetne is, de lehetőségei nagyon korlátozottak, mert fizetne, de miből? Fizetnie kell az iszonyú nagy külföldi államadósságot is. Meg a sok nyugdíjast és munkanélkülit.

A népi németek létszáma nagyon lecsökkent, mert 1946-ban igen sokat kitelepítettek Nyugat-Németországba.

A már volt népszemélyiségek mellett újabbak jelentek meg, arabok, ukránok, kínaiak stb., minthogy magának a magyar népcsaládnak a létszáma minden évben csökken, az ország újból a XVIII. századi állapotok felé halad, amikor is a magyarság nem tette ki a lakosság felét.

A XX. század sok tekintetben az elszegényedést jelentette a magyarság számára. Szegényedett a nyelvében is.

Ocsmány szavak gyakori használata már nem is nyelvi, hanem az ízlést, erkölcsöt, udvariasságot érintő probléma.

Aztán a számában fogyott a magyarság a századforduló táján. Nem csak szlovákok, rutének vándoroltak ki tengeren túlra, hanem nagy tömegű magyar is. Legtöbbje azzal a reménnyel, hogy majd ott pénzt gyűjt és visszatér az ősi földre. A legtöbbje bizony ott maradt örökre.

Az első világháború és az azt követő békeszerződés iszonyú veszteséget idézett elő hazánknak. Sok százezer halott a csatatereken, aztán a jó szomszédok eligényelték országunk kétharmadát, a lakosság felét, benne több millió magyart. Még a Monarchiát velünk alkotó társországnak is volt képe, hogy bejelentse az igényét három vármegyénkre. Nem kapott meg mindent, de azért egy vármegyényi területet elvitt.

A II. világháború, amelyből Magyarország geopolitikai helyzete miatt nem maradhatott ki, aztán betetőzte a tragédiát. Az 1920-as trianoni szerződést az USA nem írta alá, de a II. világháborút követő békeszerződést Magyarországgal már megtisztelte az aláírásával.

Aztán lehullott az országra a vasfüggöny. Nem kívánok azzal az óriási anyagi, erkölcsi, szellemi rombolással foglalkozni, amit a kommunizmus végbevitt hazánkban, mert már sokan megírták. Most csak arra akarok rámutatni, hogy a nemzet utolsó nagy szellemi tőkéjét, a nemzeti öntudatot hogyan irtották ki a nemzet lelkéből. Erre a pokoli munkára legalkalmasabb a sajtó, a rádió, a TV és az iskola s mindez az ő kezükben volt.

Minden vonalon megindult a támadás a magyar múlt, történelem, kultúra ellen, hogy a bolsevista nemzetköziség eszméjét beleplántálják a társadalom, főképp a felnövő új generáció lelkébe. A hun-magyar eredetet, a szittya rokonságot, a magyar nyelv hasonlóságát a sumér nyelvhez, a mesék világába utalták. A magyar történelem nem volt más számukra, mint egy ezeréves szemétdomb. A trianoni szerződés revíziójára irányuló mozgalom szerintük csak az uralkodó osztályok sovinizmusát takarta és így a bécsi döntésekben nem az elszakított, többségében magyar lakosságú területek tértek vissza Magyarországhoz, hanem Szlovákia déli részét, és Románia erdélyi területeit „megszállta" a fasiszta Magyarország hadserege.

A magyar nemzeti szimbólumokat illett kigúnyolni. Írók, művészek elnémultak, ha nem a kijelölt kultúrvágányon akartak haladni.

Az egyéni öntudat az ember nézete önmagáról. Önértékelése. Ugyanez áll a nemzeti öntudatról. Tudom, hogy egy nemzethez tartozom, ismerem és értékelem nemzetem szerepét a történelmi és kulturális közösségben. Ez a nemzeti öntudat a nacionalizmus, amely soha nem tévesztendő össze a sovinizmussal.

Ezt a nemzeti öntudatot rombolta le a kommunizmus Magyarországon, illetve az új generáció lelkében nem is engedte megszületni. Így aztán érthető, hogy egy írónő nyugodt szívvel leírhatta igazi „proletár-stílusban" megírt könyvében: „a nacionalizmus pedig kinyalhatja a fenekem". (Horváth Gita: Azért se.)

Ebben az ocsmány mondatban a csúcsát érte el a hazai kommunista rendszernek a nemzeti öntudat megsemmisítésére irányuló törekvése.

A társadalom nagy részének a magyar mivolta nem jelent mást, minthogy Magyarországon született és magyarul beszél. Az első nem lényeges tényező, hiszen sok magyar születik Szlovákiában, Romániában, Jugoszláviában, Amerikában stb., a nyelvet pedig könnyen föl lehet cserélni. Horvátország egyik magyar lakosságú községében, magyar osztályt akartak indítani az iskolában, de csak két gyermeket vittek a szülei jelentkezésre. A többi szülő fontosabbnak tartotta, hogy a gyermekeik az állam nyelvén tanuljanak.

Sopron megyében van egy horvát falu. Lakói évszázadokon át megőrizték a nyelvüket, szokásaikat, tehát népi eredetüket. A magyarság lélekszáma pedig apad nem csak az elszakított területeken, hanem az anyaországban is. Méghozzá jelentős mértékben.

Öntudat nélkül az egyén olyan, mint a kóró: hajladozik, eltörik, mindenki azt csinál vele, amit akar. Egy nemzet, ha elveszti öntudatát, nacionalizmusát, akkor a nemzethalál útjára lépett. Egy súlyos történelmi tragédia, megpróbáltatás összetörheti és eltünteti a nemzetek sorából. S a sírt, hol nemzet süllyed el, nem fogják könnyes szemű milliók körülvenni, legfeljebb kárörvendő szomszédok.

Történelmi tragédia pedig jöhet könnyen, váratlanul. Ki gondolta volna, hogy Jugoszláviát, a Nyugat egyik kedvencét, nyugati repülőgépek fogják összebombázni!?

Lelki újjászületés nélkül a magyarságnak nincs jövője. Vagy lesz poraiból megélemedett főnixmadár, vagy el fog tűnni a történelem süllyesztőjében.

A lelki újjászületésnek pedig egy útja van: a nemzeti öntudat, a nemzeti érzés visszaszerzése. Ez az új élet forrása, egy új honfoglalás erejének a táptalaja.

Ha nem becsüljük önmagunkat, nem kívánhatjuk, hogy mások megbecsüljenek minket.

Az öntudat nem csak megerősít, de célt is ad létezésünknek, értelmet igyekezetünknek, iparkodásunknak, törekvéseinknek.

A XX. század iszonyú leckéket adott fel a magyarságnak. Ha nem érti meg, vagy félremagyarázza, akkor abba is belepusztulhat. De hogy világosan láthasson, ahhoz is csak a nacionalizmus, önmaga szeretete, megbecsülése vezethet.

Van-e remény erre a tiszta, ideális nacionalizmus újjászületésére? Reméljük, hogy igen.

Vannak politikai és társadalmi kezdeményezések a nacionalizmus irányába. Jelentőségüket felmérni egyelőre nehéz feladat lenne.

De él a Hungarizmus, amelyet több mint hetven éve próbálnak különböző erők, érdekcimboraságok megölni, de nem sikerült.

A Hungarizmus a maga eszmei tartalmával, a nemzetben élő tudatos, vagy tudattalan vágyak kifejezője, megtestesítése. A háború előtt elsősorban főként a szocializmust, a háború idején főképp a nacionalizmust, most pedig egyforma erővel és jelentőséggel képviseli mindkettőt a magyar jövő számára. Nem jelentett és nem jelent osztály, vagy érdek, vagy klikk politikát: nem ismert és nem ismer megalkuvást. Nem hódolt és nem hódol áltekintélyek előtt. Nem volt és nem lesz balek, sem hazafias sem vallásos szép szavakkal nem lehet tőrbe ejteni, felültetni.

A Hungarizmus a magyarság kiteljesülése. Nem csak alap, nem csak részlet, nem csupán járulék, de maga az egyetemesség. Világnézetében, céljaiban, hitében egyetemesség. A magyar földnek, a magyar munkának, a magyar életnek hírnöke, harcosa, védője, igazságtevője. Aki a Hungarizmusban hisz, az a magyarságban hisz. Rajta kívül nincs igazi és teljes cél, és igazi és tiszta út.

1944 októberétől 1945 áprilisáig nem volt Hungarista Állam, bármennyire is próbálják némelyek ezt sugalmazni. Az a hat hónap egy iszonyú erőfeszítés volt egy koalíciós kormány vezetésével, hogy próbálja megmenteni a nemzetet attól a szörnyűségtől, ami, sajnos, Nyugat értetlenségéből mégis rászakadt.

A Hungarizmus ébren tartja a maga elhivatottságának tudatát, ápolja híveiben az elidegenedéstől fenyegetett magyarságot, táplálja hitét és reményét. Meg nem alkuszik, szent örökségéből egy jottányit el nem veszteget. Kezet nyújt minden becsületes harcostársnak és megvetést ébreszt minden nemzetáruló és aljas ellen. Ébren fog őrködni azon, hogy soraiba csak tiszta lelkű emberek kerülhessenek.

Kitartás, ez volt a jelszavunk és ezért mondhatjuk azt bátor hittel, hogy:

VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK!

KI VOLT ADOLF HITLER? HITLER ÖRÖK VARÁZSA – EGY EMBER, AKIRŐL LEGENDÁKAT SZŐTTEK!

Szeretik vagy gyűlölik őt. Adolf Hitler szelleme nem tűnik el. Képét minden politikai helyzet számára kiaknázták, és emlékét minden alkalommal felhasználták; a különböző érdekcsoportok példaként mutatták fel bármire, ami fontos politikai terv különleges jelentőségű vitákban.

„Orosz kutatók új felfedezései azt mutatják, hogy Hitlert nem ábrázolták minden időben minden oldalról a gonosz szellemének!”

Berliner Morgenpost – 2001. március 11 , vasárnap

Adolf Hitler számos festményeinek egyike:
„Szűz Mária isteni gyermekével, Jézus Krisztussal” (olajfestmény)

Hitler Isten küldötte volt a The Torah-True-Jews szerint.

A The Torah-True-Jews szerint Adolf Hitler Isten követe volt, akit Isten azért küldött, hogy a zsidókat megbüntesse bűneikért.

„TUDVALEVŐ, HOGY MINDEN EURÓPAI BÖLCS ÉS SZENT HITLER FELEMELKEDÉSÉNEK IDEJÉN KIJELENTETTE: Ő AZ ISTENI HARAG KÖVETE, AKIT ISTEN AZÉRT KÜLDÖTT, HOGY MEGBÜNTESSE A ZSIDÓKAT A CIONIZMUSNAK A VÉGSŐ MESSIÁSI MEGVÁLTÁS ELLENI, MEGÁTALKODOTT HITEHAGYÁSA MIATT.”

Hitlernek páratlan értelme volt Viscount Rothermere szerint!

Viscount Rothermere-nek, aki 1939-ig a Brit Tájékoztatási Minisztérium vezetője és a világ néhány legnagyobb lapkiadójának képviselője, majd 1945 után a Reuter hírügynökség igazgatósági tagja és a Daily Mail tulajdonosa volt, semmi oka nem volt arra, hogy olyan kijelentéseket tegyen, amik esetleg árthatnak neki. Mindazonáltal pozitív értékelést adott Hitlerről, hangsúlyozva a békeszeretetét:

VISCOUNT ROTHERMERE:

„Angliában számos ember Hitlert kannibálnak képzeli el, de én el szeretném mondani, milyennek találtam őt. Jó bajtársnak mutatkozik. Szerény, természetesen és láthatóan őszinte. Nem igaz, hogy úgy szól az egyes emberekhez, mintha egy gyülekezethez beszélne.

Páratlan értelme van. Csupán két embert ismertem, akikre alkalmazhatom ezt a megkülönböztető jegyet: Lord Northcliffe és Lloyd George. Ha valaki kérdést tesz fel Hitlernek, ő azonnal briliáns, világos választ ad. Nincs élő ember, akinek az ígéretében fontos dologgal kapcsolatban könnyebben megbíznék. Meggyőződése, hogy a német népnek Istentől adott hivatása van: a német nép arra van rendelve, hogy Európát megszabadítsa a kommunizmus forradalmi támadásaitól. A családi életet igen magasra értékeli, míg a kommunizmus annak leggonoszabb ellensége. Teljesen megtisztította Németország erkölcsi életét, betiltotta az ocsmány könyvek kiadását és a megkérdőjelezhető színdarabok és filmek bemutatását.

Másfél évvel ezelőtt beszéltem Hitlerrel, amikor azt mondta, hogy bizonyos angol körök úgy beszélnek rólam, mint kalandorról. A válaszom erre az, hogy a kalandorok építették fel a Brit Birodalmat.

Szavakkal nem lehet jellemezni az udvariasságát; mindenkor lefegyverezi mind a férfiakat, mind a nőket békéltető, kellemes mosolyával. Ritka műveltségű ember. Alaposan ismeri a zenét, képzőművészetet és az építészetet.

Sokan nyilván úgy találják, hogy nehéz elképzelni egy kultúrembert összhangban egy határozott cselekvésű emberrel.

Ha közvéleménykutatást tartanának arról, hogy ki volt a legnagyobb politikus, akit a brit történelem valaha létrehozott, nagyon valószínű, hogy Cromwell lenne a listavezető. De Cromwell nagyon határozott ember volt, és vakmerő, meggondolatlan módszereket alkalmazott.”

V. Rothermere, „Figyelmeztetések és jóslatok”, 180-183. o.

Hitler nem volt erőszakos ember; Daily Mail!

„Hitler politikai célja és politikája arra irányult, hogy célját vérveszteség nélkül érje el. Sikerült Németországban a legmagasabb hatalomba felemelkednie igen kis vérveszteséggel, illetve nagyon kevés emberi veszteséggel egy 68 milliós lakosú országban. Egy puskalövés nélkül zajlott le Ausztria csatlakozása. A palesztinai zavargás az elmúlt 5 év alatt több emberi életbe került, mint Németországban és Ausztriában a feszültség a hitleri uralom megszilárdulásától kedve.”

Daily Mail, 1938. május 20.

A brit vezetéséből nem hiányozhat valami Hitler szelleméből; Winston Churchill!

WINSTON CHURCHILL ADOLF HITLERRŐL

„Ezt az elhatározást követő 15 év alatt neki (az egykori tizedesnek és szobafestőnek) sikerült Németországot ismét Európa legnagyobb hatalmává tenni, és nemcsak helyreállította országa hatalmi helyzetét, hanem nagymértékben ellenkezőjére fordította a nagy háború következményeit is … fokozottan a legyőzöttek váltak győztesekké és a győztesek legyőzöttekké…bármi mást gondoljunk is ezekről a hőstettekről, biztos, hogy ezek a legjelentősebbek közé tartoznak az egész világtörténelemben.

…és a teljesítmény, amely visszafordította a fegyvert az önelégült, gyenge, rövidlátó győztesekre, méltán tekinthető csodának a világtörténelemben, és olyan csodának, amely elválaszthatatlan egyetlen ember életének erőkifejtéseitől… Azok, akik Hitlerrel szemtől szembe találkoztak közéleti, üzleti vagy társasági körülmények között, nagyon hozzáértő, nyugodt, jól informált funkcionáriusnak találták, és akinek barátságos a modora, finom a mosolya, és kevesen maradtak érintetlenek titokzatos személyi kisugárzásától. Ez a benyomás nem csupán a hatalom káprázata. Ezt a hatást gyakorolta társaira harcának minden fázisában; még akkor is, ha mostoha volt hozzá a szerencse…

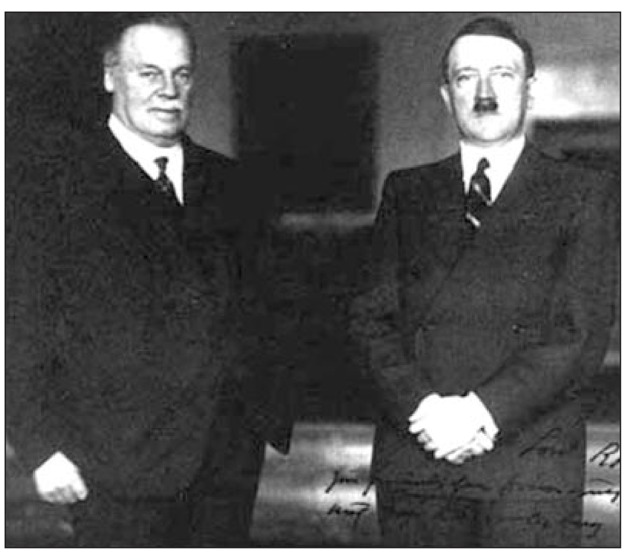

Winston Churchill

Lehet, hogy valakinek nem tetszik Hitler rendszere, és mégis csodálja hazafias teljesítményeit. Ha országunk vereséget szenvedne reményem szerint ilyen csodálatos harcost kellene találnunk, hogy helyreállítsa a bátorságunkat, és visszavezessen minket az elfoglalt helyünkre.

Nem hiányozhat a mi vezetőségünkből valami az ausztriai tizedes szelleméből, aki, amikor minden romba dőlt körülötte, és úgy tűnt, hogy Németország mindörökre káoszba süllyed, nem habozott szembemenetelni a győztes népek roppant seregével és máris döntő módon visszafordította rájuk a fegyvert.”

(Churchill, idézi E.Hughes, „Churchill – brit buldog – életútja háborúban és békében”, 140. 141. 144. 187. o.)

Lord Rothermere csodálója volt Adolf Hitlernek.
„Führeremnek”, „Excellenciádnak” és „Adolf, a nagy”-nak nevezte őt…A Daily Mail olvasóinak azt mondta, hogy a német zsidók maguk idézték elő a maguk számára Hitler üldözését.
Express, London, 2005. február 21, hétfő, 6.0.

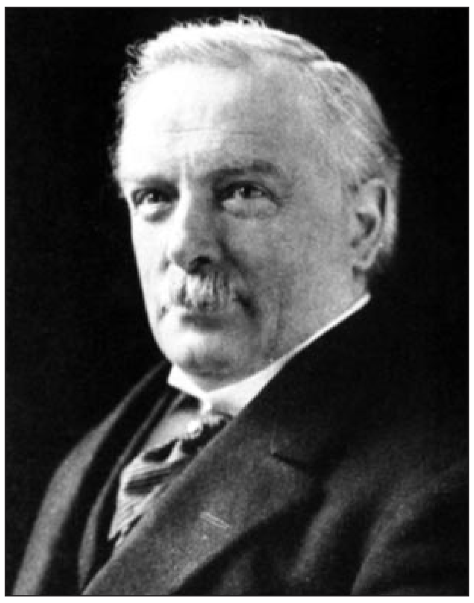
Hitler egy boldog nemzetet teremtett; David Lloyd George nyilatkozata!

„Igen, Heil Hitler, én is ezt mondom, mivel ő igazán nagy ember.” Ezt Lloyd George mondta. *K. Hierl. Németország szolgálatában”, 163. o.*

„Beszéltem Hitlerrel… Nürnbergben jogosan jelentette ki, hogy az ő mozgalma egy új Németországot teremtett. Ez nem a háború utáni első évtized földön fekvő, csüggedt, szomorúságban és tehetetlenségben letört Németországa. Ezt most remény és bizalom tölti el; telve van a maga jelentőségének új érzésével és azzal az elhatározással, hogy saját életét külső hatalmak befolyásától mentesen fogja élni.

A háború óta első ízben a biztonság és béke általános érzése az uralkodó. Az emberek boldogabbak. Országszerte nyilvánvaló az általános örömteli, boldog viselkedés. Ez sokkal boldogabb Németország. Mindenütt ezt tapasztalhattam, és azokra a angolokra, akikkel az utazásom alatt találkoztam, akik jól ismerték Németországot, ugyanilyen mély benyomást gyakorolt a nagy változás. Ez a csodálatos jelenség egyetlen ember műve…

A fiatal németek lelkiségének ilyen híre van. Szinte vallásos lelkesedéssel hisznek a mozgalmukban és a vezérükben. ▶

David Lloyd George

▶ Ez nagyobb hatást gyakorolt rám, mint bármi már, amit rövid látogatásom alatt tapasztaltam ebben az új Németországban. E nép egységében egy szokatlanul termékeny ébredésnek friss, új atmoszféráját észleltem.

Katolikusok és protestánsok, poroszok és bajorok, munkaadók és munkások, gazdagok és szegények egy nemzetté egyesültek. A különféle hitvallások, klikkek vagy osztályuralom és osztályeredet nem tudják többé megosztani ezt a népet. Szenvedély, szent tűz, egységre való törekvés az, ami itt van, és ez kemény szükségszerűségből született."

Ezt Lloyd George egy cikkében írta, amely a Daily Expressben jelent meg, 1936. szeptember 17-én. Lloyd Gorge (1916-1922 között brit miniszterelnök) Németország ellen a kemény vonalat képviselte az első világháború alatt.

Winston Churchill a második világháború alatt megszűnt Adolf Hitlert dicsérni. Emlékirataiban kifejti, hogy miért festette le Hitlert a gonosz megtestesülésének, amikor a háború folyt: „Háborús időben az igazság olyan értékes, hogy azt a hazugság testőrével kell kísérni."

(The Second World War, 5. könyv, II. kötet, „Teherántól Rómáig", 338.o.)

A második világháborút követően Churchill nyilvánvalóan elolvasta a Mein Kampf-ot, és azután kifejezte azt a véleményét, hogy „a rossz disznót szúrtuk le".

(H. Sündermann, „Mi most az ősi ellenség?", 55. o.)

Churchill 1945 után támogatta Hitler tanítását.

„Ezt őszintén mondtam, mivel hallgattam őt, amikor hevesen kirohant a szovjet uralom fenyegetése és a kommunizmus európai terjedése ellen, és feltárta, hogy nem bízik a szovjet vezetés nyilatkozatainak jóhiszeműségében. Azon töprengtem, hogy ő (Churchill) a miniszterelnök hajlandó-e most kijelenteni a világ számára, hogy ő és Britannia hibát követett el, amikor nem támogatta Hitlert, mivel – ahogy őt értettem – most azt a tanítást fejtette ki, amit Hitler és Göbbels hirdetett és ismételt a múltban éveken át…Úgy tűnt, hogy Churchill most pontosan ugyanazokat a körülményeket jellemzi, mint Hitler, és ugyanazokat a következtetéseket vonja le azokból."

(Az USA küföldi kapcsolatai – A berlini konferencia – a potsdami konferencia – I. köt., 73. o.)

Sztálin

„Csak egy nagyon tehetséges ember volt képes véghezvinni, amit Hitler tett." Ezt Sztálin elismerte!

„Ő [Sztálin] nem osztotta az emberek véleményét, hogy Hitler szellemileg kiegyensúlyozatlan, és hangsúlyozta, hogy csak egy nagyon tehetséges ember képes véghezvinni, amit Hitler tett a német nép megszilárdítása során, bármit gondoltunk is a módszereiről."

(Ez volt Sztálin véleménye a teheráni konferencián, 1943 novemberében, a német – szovjet háború csúcspontján. *T.Heuss, „Hitler útja", 5. lap.)*

„Benne volt meg az alap, amiből legendákat szőttek"
Írta J. F. Kennedy.

„Miután meglátogatják ezt a két helyet (Berchtesgadent és a Sasfészket Obersalzbergben), könnyen megérthetik, hogyan fog kiemelkedni néhány éven belül Hitler a gyűlöltből, amely most körülveszi őt, mint egyike a legjelentősebb alakoknak, akik valaha éltek. Korlátlan volt a becsvágya saját országa számára, ami a világbéke fenyegetőjévé tette őt, de életútját és halálának módját misztérium lengte körül, amely élni és növekedni fog őt követően. Benne volt meg az alap, amiből legendákat szőttek."

J. F. Kennedy.

(„Előjáték a vezetéshez – J. F. Kennedy európai naplója, 1945 nyara", Regnery Publishing, Washington DC, 74. o.)

„Az igazság nagy ellensége nagyon gyakran nem a szándékos, kiagyalt és becstelen hazugság, hanem az állandósuló, megnyerő és irreális mítosz. A mitológia minket mindenhol megzavar."

John F. Kennedy

National Journal 2003
(Ford: Tudós-Takács János)

EZ A BAJUNK VELED, VIKTOR!

Sok levél érkezett szerkesztőségünkbe mostanában, melyben számon kérik rajtunk, hogy miért „támadjuk" a nemzeti oldal „igaz" képviselőjét, Orbán Viktort, és pártját, a Fideszt. Bár „Viktorka" és a Fidesz bűnlajstromát hosszan ecsetelhetnénk. jöjjön inkább egy hír a Fidelitas háza tájékáról és annak kommentárja:

„Nemrég kaptuk a hírt, mely szerint a Fidesz elnöke elfogadta meghívásunkat és köszöntőt is fog mondani a szülinapi bulin! Nem mindennapi esemény elé nézünk tehát, tudjátok, szombaton este 8 órától!!! Várunk mindenkit, hiszen 'Több, mint buli, ez a buli!'" – áll a Fidelitas tájékoztatójában.

Tehát tíz éves lett a Fidelitas. A semmit el nem ért, gyáva Fidesz-jugendek születésnapi bulit rendeznek önmaguk ünneplésére. Hogy teljesebb legyen a kép „Viktor, Viktor" is részt vesz a dőzsölésben.

Mindeközben a nemzeti oldal igaz képviselői anyagi csőd szélén állnak, akárcsak hőn szeretett hazájuk, Orbán és sleppje mulatni megy! Bizonyára minden okuk megvan az örömre.

Megbukott a Gyurcsány-rezsim, az ország élén nemzeti kormány áll, szárnyal a gazdaság és nagy a jólét. A börtönökből kiengedték a meghurcolt forradalmárokat, és az új, nemzeti kormány anyagi és erkölcsi kárpótlásban részesítette őket. Határon túli testvéreink magyar állampolgárok és széles körű autonómiát élveznek szülőföldjükön. Az EU zsákszámra hordja a pénzt Magyarországra, a bűnözés ismeretlen nálunk, a cigányok teljes mértékben „beintegrálódtak" társadalmunkba. A népességfogyás megfordult és tízezerszámra születnek az egészséges magyar gyerekek. A munkanélküliség rémálma csak a múlté, a bérből és fizetésből élők előtt egy kiszámítható és stabil életpálya áll. Fővárosunk utcáin rend van, nincs kutyapiszok, graffiti és a közlekedés kiváló. A demokrácia valósággá vált, a törvények és a bíróságok az adófizető állampolgárok érdekeit szolgálják. A korrupció megszűnt.

Ugyebár így van, Viktor? Ugyebár így van, tisztelt „nemzet miniszterelnöke"? Ugyebár így van, „Vezénylő Tábornok úr"? Ugyebár így van kedves kis öreg és fiatal nénik és bácsik, hölgyek és urak, kik oly hévvel véditek Viktort minden jogos kritikától?

Nem, nincs így? És miért nem?

Tán csak nem neked kellett volna, a rendszerváltoztatás utáni „nemzeti" politikusnak ezeket megtenned? De igen Viktor, neked! Tán csak nem neked, a legnagyobb ellenzéki párt vezetőjének kellett volna elkergetni a tolvaj és hazug Gyurcsány-bandát, és átvenni a kormányrudat? De igen Viktor, neked! Hiszen egyébként magad is kimondtad, leírtad, hogy a Gyurcsány-kormány illegitim (törvénytelen).

A politikai logika szerint egy ellenzéki párt célja, hogy kormányozhasson. Demokráciában pedig a kormány ellenőrzése. Nálad, Viktor? Se politikai logika, se demokrácia. Csak a buli, a téged ajnározó, téged istenítő nyálas és semmire sem használható zsúrfiúk és barbi-lányok körében.

És Önök, és Ti, kedves öregek és fiatalok, kik annyira imádjátok Viktort, nem nektek kellene számon kérni a be nem váltott ígérteket? A meg nem valósult terveket? De igen bizony, Önöknek, Nektek kellene ezt megtenni a Fidesz vagy Fidelitas gyűléseken, a párthoz közeli rendezvényeken. Igaz, a Fidesz és ifjúsági szervezete egyszerű tagjai körében sokan részt vettek az MTV ostromában, a Kossuth téri, nem fideszes tüntetéseken, harcoltak október 23-án és felemelték szavukat a politikai foglyok érdekében. Sorsuk azonban a kizárás, jobb esetben a háttérbe szorítás lett, mivel pártvezéreik még saját üldözött tagjaikat sem védték meg (lásd Goró Oszkárt, mint a legismertebbet).

Hol van az október elsejei önkormányzati „népszavazás" eredményének következménye? A Fidesz kasszájában bizony ott van. A következő négy év önkormányzati képviselők által felduzzasztott pártköltségvetésében van az eredmény. Aztán majd elbukunk megint egy választást, mert „csődországot" kormányozni nem hasznos dolog politikailag.

Hol van a hetvenkét órás ultimátum eredménye? Hol van a Kossuth térre meghirdetett, Gyurcsány távozásáig tartó, napi nagygyűlés? Sehol. És mindeközben te Viktor, bulizol. És mindeközben Önök, Ti, fideszes elvakultak véditek őket velünk, „radikálisokkal" szemben, a haza érdekei ellen.

Hát ez a bajunk veled Viktor! Hogy a „kerekasztalpaktumok" bűze érződik rajtad. Hát ez a bajunk Önökkel, Veletek, kedves Viktor-rajongók, hogy vakon meneteltek a vágóhídra!

Isten óvja Hazánkat, mert „vezetőink" képtelenek rá!

Taltosh
Kuruc.info

EGY LEGENDA NYOMÁBAN

Mi történt az 1943-as szárszói konferencián?

A magukat népi-nemzetinek, vagy a harmadik út követőinek meghatározó hazai csoportosulások előszezettel hivatkoznak az 1943-as ún. „szárszói konferenciára", ahol úgymond lefektették a magyar út követendő irányelveit. Néhányan – mint Medvigy Endre irodalomtudós – már odáig mennek, hogy nyugodt lelkiismerettel kijelentik: „A nyugati világ a második világháború lezárását megelőző esztendőben kegyetlen és lehetetlen választásra kényszerítette a magyarságot. Két totális diktatúra között, mindkettő ellenére kellett volna megtaláljuk a magunk útját, a magyar utat… Mi ezt 1943-ban Balatonszárszón megtaláltuk, de a nagyhatalmak nem engedték, hogy a magunk útját járjuk." Vannak, akik szívesen összekeverik a saját óhajaikat a magyarság, vagyis a nemzet óhajaival. Bár a szárszói találkozót a magyarság számos, általunk is elismert jeles képviselője tisztelte meg jelenlétével, nagyon is félrevezető az a kijelentés, hogy itt a magyarság egésze döntött valamiről. Sokkal inkább igaz a megállapítás, hogy néhány hívatlan prókátor próbált itt a magyarság nevében nyilatkozni és dönteni, természetesen a többség megkérdezése nélkül.

És most mindenekelőtt nézzük a tényeket.

A Magyar Élet Könyvbarátainak Tábora címmel több száz fiatalember találkozott 1943 augusztusában Balatonszárszón. Az egy hétig tartó táborozásról, ahol az úgynevezett népi írók sok kiválósága és egy csomó baloldali intellektuel is megjelent egyszerre, a legkülönbözőbb furcsa mendemondák keltek szárnyra és még napjainkban is mesterséges köd fedi a találkozó valódi mozzanatait. Éppen a legnagyobb légköri nyomás idején, az olasz összeomlás után, Mussolini fogságának és a nyári szovjet offenzíva kibontakozásának napjaiban ült össze ez a konferencia. Hogy mi történt ott s mit tárgyalhattak, azt a nagyközönség a konferencia rendezői által kiadott és az előadások és viták anyagát tartalmazó „Szárszó" című könyvből ismerhette meg annakidején.

Jól tudjuk ma, hogy egy ilyen őszinteségekkel tele hosszú megbeszélés gyorsírói jegyzetei csak erősen megszűrve kerülhetnek a nyilvánosság elé. Sok jellemző felszólalásról kivonatot is alig kaptunk. Sőt úgy látszik, hogy igen jelentős szélsőbaloldali felszólalás teljes egészében hiányzik a könyvből s csak a válaszokból, amelyek minduntalan kitérnek rá, sejtjük, hogy milyen különös dolgok lehettek benne. Mindezek ellenére úgy érezzük, már ez a kétszázharminc oldalnyi, gondosan átszűrt, olykor bizonyára erősen megszelídített gyorsírói jegyzet is hűen adja vissza a megdöbbentő valóságot, hogy min vitatkoztak tulajdonképpen Szárszón?

Már a jegyzőkönyvek első átlapozásánál megállapíthatjuk azonban, hogy a hétnapos megbeszéléseken, ahol legalább negyven-ötven órán át vitáztak a magyarság sok, nagy égető kérdéséről, egyetlen szót sem szóltak, legalább is a kétszázharminc oldalas jegyzőkönyvben nyoma sincs annak, hogy egyetlen szót szóltak volna:

1. a bolsevista világveszélyről, annak ránk nehezedő roppant nyomásáról. Éppen akkor érződött a legjobban Európa fölött az a roppant légköri nyomás, amely az ilyen nagy tatárhordák minden megmozdulását megelőzi. Szövetségeseink és katonáink a nyári offenzíva legválságosabb óráit élték, és a konferencián egy-két egész halvány észrevétel kivételével senki sem kongatta meg a vészharangot, senki sem hirdette a lelkeknek a bolsevizmus elleni nagy mozgósítást. Helyette, amint majd látni fogjuk, egy hangos és erős tábor, nyíltan foglalt állást a történelmi materializmusnak egyedül üdvözítő volta mellett. De nem szóltak a konferencia résztvevői egyetlen szót sem

2. a fegyveres honvédelemről, a katonai szellemről, a magyarság harci kiállásáról. Mintha nem egy nagy világháború kellős közepén lettünk volna, ahol minden nép sorsa felett elsősorban a fegyveres erő dönt, mintha katonáink egyáltalán nem hoztak volna a bolsevizmussal szemben hatalmas véráldozatokat, mintha fiaink nem állottak volna kint az orosz mezőkön, mintha egyáltalán nem kéne felkészülnünk keleti határaink fegyveres védelmére, úgy tárgyaltak a konferencia vitázói. Lét vagy nemlét kérdése volt akkor nekünk a honvédelem, az arra való lelki felkészülés minden más eszmei és elvi kérdést megelőz és egy ilyen hosszú, nagy, átfogó tanácskozás jegyzőkönyveiben egyetlen betűt nem találunk róla.

3. A vak is látta már 1943 augusztusában, hogy az egymilliónyi zsidóság hangja, önérzete mennyire megnőtt Sztálingrád óta. Minden józan ösztönű magyar ember tudta, hogy ez a tőlünk halálosan idegen, rendkívül magas intelligenciájú, kizárólag szellemi munkát végző, minden mimikrire hajlandó egymilliós kisebbség, amely úgy rátelepszik a magyarság ideg- és öntudat gócpontjaira, mennyire többet jelent, mint egy hét, vagy nyolcszázalékos nemzeti kisebbség. Azt is éreznie kellett minden józan, fiatal magyar elmének, hogy egy ilyen kisebbség megtorlásra való készülődése, az elszenvedett sérelmek után, igazán nem közömbös a nemzet létére és fennmaradására. Minden józan magyar elmének tudnia kellett, mit jelent egy ilyen, ha kell, a gazdanépek katasztrófáján át is csak a saját megmaradásáért dolgozó kisebbség új megmozdulása. És a szárszói konferencián mégis szinte hőstett számba ment, amikor Németh László, Féja Géza, Gombos Gyula és talán még ketten, vagy hárman, csak egy vagy két fejezetben őszintébben merték érinteni ezt a kérdést. A felszólalók kilencven százaléka egyszerűen úgy kezelte a zsidóproblémát, mint a középosztály egyik elfogult magánügyét, tudomást sem akarván venni arról, hogy a nagy élethalál küzdelem, amelyben a mi sorsunk is eldől, egyben a világzsidóság fennmaradásának és hegemóniájának egyik legfélelmetesebb történelmi erőfeszítése.

A konferenciát tulajdonképpen Kodolányi János bevezető előadása nyitotta meg. Az előadásban, amely a nagy szavak csődjéről szólt költőhöz méltó módon, egy kis keserű kétkedésen túl semmiféle politikai hang nem csendült fel. Annál megdöbbentőbb Erdei Ferenc másnap reggel tartott előadása a „magyar társadalomról". Erdei – és tulajdonképpen ez volt a konferencia első nyílt politikai hitvallása – mindjárt bevezetőben hitet tett a történelmi materializmus mellett. Hangoztatta, hogy ez a szemlélet sikeresen tulajdonképpen nem támadható meg. Marxista alapon vizsgálta aztán a modern magyar társadalom fejlődését, a rendi idők óta.

Furcsa és megdöbbentő az, amit a gyorsírási jegyzetek szerint Erdei az 1918-as októberi forradalomról és az egész Károlyi-féle ország gyalázatról elmond. Erdeinek tulajdonképpen csak az a kifogása ez ellen a gyalázat ellen, hogy „Arra pedig a legkevesebb volt az ereje, hogy a háború előtti történeti örökséget, szóval a nemzeti társadalom szerkezetét gyökeresen felszámolhatta volna." Elvont és szigorúan elméleti megállapításokkal, de a legszélsőbb marxista szellem mellett foglal ő állást. Nyíltan kimondja, hogy a munkásság, parasztság, értelmiség összefogása jelszóval meghirdetett mozgalomban nem a parasztság, de a marxizmus képviselné a legnagyobb erőt.

Erdei szól először a konferencia felszólalói közül fölényes hangon a Németh László és az úgynevezett népi írók politikai irányáról, a jobboldallal és baloldallal szemben kialakult „harmadik oldal"-ról. Óvatosan tompított hangját viszontválaszában egészen felerősíti feléjük, amikor kategorikusan jelenti ki:

„Miután előadásom szemlélete a történelmi materializmust képviseli, merjük-e vállalni ezt a gondolkozási irányt és az ebből következő politikai következményeket. Ha e kérdésre egy szóval kell felelnem, akkor az a válaszom, hogy: igen." És itt mindjárt keményen odamond Németh Lászlóéknak, akik nem hajlandók ezzel a marxista baloldallal tartani: „Vagy haladnak helyes politikai alakulással, vagy ellene fordulnak, számukra harmadik út nincs." Az értelmiség nem lehet más, mint ezzel a baloldallal való együtt haladás, hiszen az átalakulás akkor is bekövetkezik, ha ők nincsenek benne. Legfeljebb rosszabb lesz, mert kimaradnak belőle „mindazok az emberi, népi, helyi szempontok, amelyeket az értelmiség olyan szorongással félt".

Erdei előadása után valóságos hőstettnek látszik a másnapi megbeszélés főelőadójának, Németh Lászlónak remek, irodalmi formába öntött fejtegetése. Legérdekesebb és legbátrabb előadásának az a része volt, amelyben a szüntelen a szabadságról szónoklók felé hangoztatta, hogy a szabadság csak valóban a magyarság felszabadulása lehet. Itt riasztásul mindjárt felidézte egy olyan szocialista állam visszataszító képét, ahol a szabad parasztságot kolhozokba terelik, a kisiparosságnak nagy, közös műhelyekben kell dolgoznia, az értelmiség is a legszorosabb felügyelet alá kerül, „s ebben az államban az ellenőrzöttek a magyarok és az ellenőrzők busmanok vagy tibetiek." Jobb-e egy ilyen állam a legsötétebb jobbágyságnál, ha formailag szocialista is? Ő az első, aki a konferenciát a zsidókérdés eshetőségeire figyelmezteti. Azt mondta, ő négy év óta csaknem teljesen hallgatott erről a kérdésről, de nagyon rossz füle van annak, aki nem hallja, hogy a szemérmes és kultúratisztelő zsidóság mellett az utóbbi négy-öt évben megerősödött egy nagyon önhitt, kritikátlan indulatoktól fűtött zsidóréteg és „Shylocknak éppen a szív kell."

Természetes aztán, hogy Németh László előadását Nagy István – miközben felmagasztalja Erdei fejtegetéseit – egyszerűen vigasztalannak nevezi. Veres Péter válaszának pontosan az a végkövetkeztetése, ami Erdeinek, hogy aki nincs velük, az ellenük van. A „harmadik oldalhoz" való tartozás egyszerű félreállás a történelmi fejlődéssel szemben.

Marosy református teológus szembe is száll aztán ezzel a marxista radikalizmussal. Nem lehet Németh Lászlót elintézni azzal, hogy fasiszta – kiáltja. Miért szégyenletesebb dolog az, amit Németh Lászlóék csinálnak, annál, amit Kovács Imre csinál, aki a zsidó nagyipar és a legitimista Szegfű társaságában harcol a magyar munkásságért? Felszólalók egész sora ismétli azt, hogy a magyarság és szocializmus elválaszthatatlanul egyet jelent. Sokat beszélnek egy bizonyos magyar szocializmusról. Csak az a baj, hogy míg ez a magyar szocializmus a különböző felszólalóknál mind más és más színt és értelmet kap, addig a marxisták mindig ugyanazokat a zárt dogmákat ismétlik.

Jellemző az egész konferenciára, amit Szabédi László felpanaszol: „Ha két egymással homlokegyenest ellenkező nézeteket valló előadó vagy hozzászóló egyforma ügyességgel és formásan adta elő a mondanivalóját, a konferencia résztvevői ugyanazzal az élénk tetszéssel fogadták mind a kettőnek szavait." Ő leplezi le aztán teljes nyíltsággal: „A szociológus előadókról kiderült, hogy a történelmi materialista módszer hívei, bár természetesen vannak más módszerű szociológiai iskolák is. A történelmi materializmussal viszont szorosan eljegyezte magát az európai szocialista mozgalmak egyike, ▶

▶ a marxizmus és nálunk szocializmuson főleg, sőt majdnem kizárólag marxizmus értendő."

Mindez persze nem jelenti azt, hogy a felszólalók többsége marxista volt. Ha az olyan igazán szakszerű előadásokat figyelembe vesszük, aminő például László Gyulának a honfoglaló magyarság életéről szóló régészeti tanulmánya, vagy Kiss Istvánnak az állam életéről szóló nagyszabású társadalomtudománya, papírforma szerint a többség nem tartozott a baloldali radikalizmus táborába. Az ilyen konferenciáknak azonban a végső irányát és hatását mégiscsak az az erős, zárt kisebbség szokta megadni, amelyik hajszálnyira ugyanazokat a dogmákat ismétli és legjobban tudja, mit akar. Gombos Gyula, Bözödi György, de főleg Féja Géza éles intelmekkel tele felszólalásából érezzük legjobban, hogy milyen veszélyeket jelentett a vége felé már Németh Lászlóék lelkes csoportjával szemben ennek a zárt, szervezett kisebbségnek a visszhangja. Féja a legélesebben emeli fel a hangját: „Ezért ítélem el ismételten azt a törpe kisebbséget, amely itt is a szellemi terrorizmus és hatalmaskodás útján látszólag nemes emberi célokat kívánt szolgálni, de valójában szégyenteljes visszaélést követett el az igazi, a történelmi mélységű magyar demokrácia gondolata ellen." Ugyancsak tőle hallottuk: „Figyelmeztetem a konferenciát arra, hogy jöhet olyan történelmi helyzet, midőn demokratikus és más efféle jelszavak cégére alatt majd a zsidóság kezd új harcot a magyar értelmiség ellen, hogy a szellemi vezető szerepet ismét a kezébe kaparintsa."

Vannak természetesen a közzétett jegyzőkönyvekben rejtélyek is. Így például minduntalan olvasunk Kovács Imrének egy bizonyos, a nacionalista résztvevőkben sok vihart támasztott felszólalásáról, viszont a kötet egyetlen betűt nem közöl belőle, hová tűnt el? Miért nem bírta el a nyomdafestéket?

De olvasunk éppen Szabédi László felszólalásában egy ifjúmunkásról, aki húsz pontból álló szocialista nyilatkozatot terjesztett a konferencia elé, kijelentvén, hogy ő szocialista és ha a konferencia is komolyan szocialista, akkor írja alá! Jó lett volna ezt a nyilatkozatot szintén közzétenni, hogy teljesebb legyen a képünk, azokról az eszmei eltévelyedésekről, amely a honi zsidóságnak és kapcsolt részeinek nagy örömére úgy uralkodott ezen a konferencián.

A rendezők megbocsájthatatlan nagy bűne, hogy a szólásszabadság címén engedték, hogy amikor a nemzet élethalálharcban állt a bolsevizmussal, éppen a szélső marxista kisebbség mételyezze a fiatal lelkeket.

Eddig a tények ismertetése. És most megkérdeznénk a „népi-nemzeti", harmadikutas nagyokosoktól: árulják már el végre, hogy ki és milyen magyar utat talált meg ezen a konferencián, amelyet ma olyan vehemenciával reklámoznak és mint egyetlen követendő példát említenek? Honnan veszik a bátorságot ahhoz a kijelentéshez, hogy itt a magyarság döntött további sorsáról? Annak ellenére, hogy Németh Lászlóékat mi sem vesszük egy kalap alá az Erdei-féle, nyíltan hazaáruló bandával, tény, hogy ezen a konferencián az akkori magyar értelmiségnek csak egy kis töredéke vett részt. A nagyobbik része mással volt elfoglalva: a Haza védelmével! És a történelem vajon kit igazolt? Sajnos meg kell állapítani, hogy legnagyobb sajnálatunkra a radikális marxistákat képviselő Erdei Ferencnek lett igaza: akkor és ott nem létezhetett semmiféle harmadik út. A Németh László képviselte becsületes, de a reálpolitikai helyzetet dilettánsan megítélő langyos ábrándozásnak ugyanaz lett a sorsa, mint azoknak, akik felismerve az igazi veszélyt, a jobboldalon tömörülve küzdöttek az utolsó töltényig, de legalább tudták, hogy miért. Vannak történelmi helyzetek, amikor csak két út lehetséges és választani kell, még ha ez a választás élet és halál között történik is. A se ide, se oda jelszavú lavírozók népes táborát jól ismerjük. Ez a felfogás még soha nem hozott igazi gyümölcsöt a magyarság számára: csak a mindenkori gyávák találták ki saját bujkálásuk igazolására.

Dobszay Károly

KI LEGYEN A VEZÉR?

Mostanság megkerülhetetlen ez a kardinális kérdés. Bizonyos körökben valóságos „messiás-várás" uralkodik (nevek röppennek föl, majd tűnnek a semmibe), ami arra hajlamosíthatja a tüntetők zömét, hogy félmegoldásokkal is beérjék – a jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok „igazsága" alapján. Számos egymással feleselő írást olvastam e témában különböző internetes portálokon, s néhány hozzám címzett levélben is érdeklődtek a véleményemről. A polémia egyrészt az elvi tisztázás szándékával folyik, másrészt egyes piedesztálra (szégyenpadra?) állított személyiségek alkalmassága (avagy alkalmatlansága) körül forog.

Jómagam is ebben a sorrendben próbálok válaszolni, csupán a legszükségesebbekre szorítkozva. Nem titkolom, az eddig megismert fejtegetések közül hozzám a legközelebb Dobszay Károly és Kálmán Gyöngyi álláspontja áll. (Nem ismételném meg gondolataikat, valószínűleg még fellelhetők itt-ott.) Tehát lássuk a medvét!

Történelmi időket élünk. Mindnyájan érezzük a nagy lehetőséget. Tudjuk, hogy elég volt a hazugságból, a gumibotos-vízágyús rendőrállami „demokráciából", a kevesek dőzsölését s a többség megnyomorítását eredményező posztkommunista (?) terrorból, a rasszista (kirekesztő) magyargyűlölet romboló „reformjaiból". Itt minden rohad és bűzlik, itt minden változásokért kiált! A végrehajtáshoz, az 1956-os forradalom folytatásához és befejezéséhez persze jó lenne egy (esetleg több) rátermett vezér is, de az sem tragédia, ha nincs. Ennél csak az a rosszabb, ha egy arra méltatlan személyt tüntetnek ki vezéri koszorúval (lásd Viktor Viktor!), aki aprópénzért elad bennünket, és minden nemes ügyünket megtorpedózza. A vezér hiányánál sokkal nagyobb baj, hogy tulajdonképpen nemzeti oldal sincs (hogy is lenne, ha már nemzet sincsen?!); legföljebb hazafias szemléletű, ám egymással marakodó, kicsinyes, fafejű akarnokok; vagy éppenséggel szóvirágokat puffogtató, cselekvésre képtelen, impotens „békeharcosok". Eddigi kudarcunk egyik fő oka valószínűleg éppen ez – megfejelve a „polgári lakosság" s az agymosott prolik közönyével és fásultságával, ill. a hatalmi apparátus vérfagyasztóan törvénytelen rémtetteivel.

Csupán megjegyzem, hogy 56-ban sem volt „fölkent" vezér, akadt viszont néhány kiváló vezérnek való; és főleg sok-sok, mindenre elszánt hős, vagyis egyszerű közkatona, akik nem törődtek a saját sorsukkal, hanem csak az ország üdvével. A vezérséget nem lehet jobb híján „elvállalni", sem valakit „kinevezni" mégoly remek emberek közül sem (hiába tetszenek a bármire kapható tömegeknek!). Erre a szerepre méltóvá kell válni, a fölmutatott eredmények szerint; s rendelkezni kell valami Isten kegyelméből nyert karizmával és küldetéstudattal. Pártelnök, miniszter, koronázott király akármilyen hülyéből lehet, de kimagasló egyéniség nem terem minden bokorban. Nagy kérdés az is, hogy egy lezüllesztett, elbirkásított népből kiválhat-e egy sokra hivatott, győzelemre képes vezető? A magyarság valamikor (amikor még méltó volt e névre!) számtalan fényes csillagot vajúdott ki magából, most azonban se közel, se távol nyoma sincs a hozzájuk mérhető váteszeknek. A vezért nekünk is meg kell(ene) érdemelnünk! Ami pedig a nemrég konkrétan fölvetődött neveket illeti, hadd idézzem ide velük kapcsolatban egy ismerősömnek írt soraimat:

„A galamblelkű Papp Lajossal s a búsképű Makovecz Imrével (a kevésbé ismerteket nem sorolom!) stb. súlyos problémák vannak. Nem értem az őket magasztalókat, bálványozókat (pl. Gróf Mihály, Bujk Béla), ugyanakkor nem osztom Balla Gábor kákán is csomót kereső durva kirohanását sem (noha van benne igazság!), Varga Csaba megjegyzéseit pedig helyesnek, de egysíkúnak tartom (mivel csupán a Papp által emlegetett 1000 évnél valóban sokkal ősibb históriánk kérdéseit boncolgatja). Kétségtelenül mindkét ún. 'szakrális vezetőt' (hajaj!) hibás történelemszemlélet és torz politikai nézetek jellemzik. (Utalnék pl. Makovecz fixa ideájára, aki Orbánt a 20. század legnagyobb európai – nem is csak magyar! – államférfijának tartja, s ezen agyrémét még mások aláírásával is megerősítteti! De Papp doktor Kossuth téri „bocsánatkéréses beugrása" sem egy végvári vitéz benyomását kelti.) Lehetnek ők fölülmúlhatatlan szívsebészek, világhíres építészek (fogadják ezért elismerésünket!), sőt jóságtól túlcsorduló humanisták is, azonban Isten mentsen bennünket attól, hogy valaha is politikai-stratégiai elöljáróink legyenek. Mert nekünk most igazán bátor harcosok kellenek, akiknél csak egy különb van (lásd Ady!), aki bátrabb! (Hogy a napnál világosabb legyek: Papp doktorra bármikor rábíznám az életemet, de egy percig sem a lelkem, pláne a hazám irányítását.)

Aki zsidókhoz vagy egyéb ellenségeinkhez, árulóinkhoz törleszkedik (a megbékélés, összefogás jegyében!), tőlük vár együttműködést, segítséget, az végzetesen naiv, netán hiányzik egy kereke. Ezekkel a pokolbéli férgekkel még tárgyalnunk sem szabad, nemhogy megegyeznünk. Előbb köthetünk alkut a tigrisekkel, cápákkal, mint az efféle élősködő haramiákkal. Az ilyen önpusztító magatartás nem bölcsességet, szilárd erkölcsiséget, példaadó nemzetszeretetet tükröz, hanem rövidlátást, gyávaságot, kisebbrendűséget sugároz, s legkitartóbb bajnokainkat is elbizonytalanítja. Semmi dolgunk efféle szadista barbárokkal, akik nyíltan meg akarnak ölni bennünket! Vegyük tudomásul, hogy a lövészárkok közt nincs többé átjárás. Vagy megnyerjük a háborút, vagy végleg elveszünk Még egy esélyünk nem lesz! Most, vagy soha! Ezt véssük mindnyájan az agyunkba, majd ennek szellemében cselekedjünk, mert enélkül hiábavaló az összes áldozatunk. Ellenkező esetben az egyik balliberális bandát megint fölváltja majd a másik (gyurcsányék helyett jönnek orbánék), s a halálos mókuskerék forog tovább a végtelenségig. Ha ezzel megelégszünk, s utódainknak is ugyanilyen sivár szolgalétet szánunk, úgy rögvest hagyjuk abba az egész küzdelmet. Ám ha nem, akkor előre a végső győzelemig!"

Mit tehetnék még hozzá? Az üres szalmát talán csépelje más.

Siklósi András

A VIII. NAGY SZITTYA TÖRTÉNELMI VILÁGKONGRESSZUS ELŐADÓI
Képünkön balról-jobbra: Dr. Gaudi Nagy Tamás, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány elnöke, Dr. Galla János, a Trianoni Társaság ügyvezetője, Tomori Zsuzsa történész és András Imre a székely Nemzeti Tanács jegyzoje.

MEGHÍVÓ

HAGYOMÁNYHŰ KATOLIKUS SZENTMISÉRE!

Tudatjuk minden katolikus testvérünkkel, hogy a Szent X. Piusz Papi Testvériség minden hónap harmadik vasárnapján trienti rítusú szentmisét mutat be.

A Papi Testvériséget Marcel Lefebvre (†1991) érsek, az Egyházba trójai falóként behatolt liberálisok, szabadkőművesek és modernisták engesztelhetetlen ellenfele, és egyben a katolikus erkölcsi-liturgiai hagyományok rendíthetetlen védelmezője alapította. Papjaik világszerte működnek.

A szentmise időpontja:
Minden hónap harmadik vasárnapja de. 10 óra
Helyszíne:
Magyarország Királynője Kápolna,
1146 Budapest, Thököly út 116. I/3.
A szentmisét bemutatja:
Dr. Michael Weigl atya (Ausztria)

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

Kérjük Olvasóinkat, hogy a lappal kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat vagy kritikáikat a Szerkesztőség új e-mail címére küldjék: **szittyakurt@yahoo.com**
A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a lapba bekerülő írásokat a mondanivaló megváltoztatása nélkül, helyhiány miatt lerövidítse.

TESTVÉR! FIZESS ELŐ A SZITTYAKÜRTRE!

SZITTYAKÜRT
PÉLDÁTLAN ELŐFIZETÉSI AKCIÓ!!!
JÁRASD INGYEN A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

Előfizetés díja egy évre légipostán,
bárhová Magyarországon kívül: **30 US. dollár**
Magyarország egész területére: **2000 Ft.**
Az elrabolt országrészeinkre: **3000 Ft.**

Minden tisztelt előfizetőnk 10% kedvezményben részesül minden Gede Testvérek Bt. kiadványra, minden egyes rendelés alkalmával. Könyvrendelés esetén kérjük jelezze, hogy előfizető.

Minden új előfizető egy értékes, az előfizetés díját meghaladó ajándék könyvet választhat 10 könyv közül ingyen, pusztán csak a postadíjat kell fizetnie. Légipostai új előfizetők 3 könyvet jogosultak választani.

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy mindazoknak, akik 3 előfizetőt szereznek a lapra, a 4. újságot köszönetként teljesen ingyen küldjük egy évig Magyarország egész területére, és 1 ajándék könyvet választhatnak.
Magyarországon kívülre a 4. újságért pedig csak a postaköltséget (15 US. dollár) kell megfizetniük, és 3 ajándék könyvet választhatnak.

Köszönjük megértő támogatásukat.
Nemzettestvéri szeretettel:
Szittyakürt szerkesztősége

Előfizetési szelvény

Kedves Olvasónk!
*Szíves figyelmébe kívánjuk ajánlani a **Szittyakürt** című lapunkat, szíveskedjék előfizetni – csupán 30 USA. dollár, Magyarországon 2000 Ft. – s ezzel támogatni a nemzeti emigráció egyik legmagyarabb lapját a Szittyakürtöt. Magyar testvéri szeretettel a Szittyakürt kiadóhivatala.*

Magyarországon kívüli előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök ....$.-t a lap egyévi előfizetésére.

Név: ....

Házszám, utca, (P.O. Box): ....Város, állam: ....

Zip code:.......................

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyvek postaköltségéről.

Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245. Puritas Station,
Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

Magyarországi előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök .... Ft.-t a lap egyévi előfizetésére.

Név: .... Telefonszám: ....

Irányítószám: .... Város ....

Utca: .... Házszám: ....

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyv postaköltségéről.

Az előfizetési díj átutalásának legjobb és a legolcsóbb módjáról külföldről Magyarországra esetén: érdeklődjön a Gede Testvérek Bt. telefonszámán.

Gede Testvérek Bt.
Telefon: (1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

SZITTYAKÜRT
Megjelenik minden 2. hó 15-én
Tiszteletbeli Főszerkesztő – Honourary Editor:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő – Editor:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
Tudós-Takács János
Olvasószerkesztő:
Ifj. Tompó László
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó-Publisher:
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
Interneten: http//web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net
Magyarországon terjeszti:
Gede Testvérek Bt.
Telefon: (06-1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés:
Egy évre $ 30.00
Egyes szám ára $ 3.50 US
Magyarországon egy évre 2000 Ft.
A magyarországi előfizetést kérjük a Gede Testvérek Bt. címére küldeni.
Légipostai előfizetés esetén a csekket kérjük a „Szittyakürt" névre kiállítani és a Kiadó címére küldeni.
A névvel ellátott cikkek nem feltétlenül azonosak a kiadó, illetve a Szerkesztőség véleményével, azokért mindenkor a cikk írója felelős.
ISSN 1215-5489